

มหาวิทยาลัยบูรพา
Burapha University

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

หนังสือขอตรวจสอบความเที่ยงของเครื่องมือ

หนังสือเพื่อขอเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย

(สำเนา)

ที่ ทม 2002 / 1554

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยบูรพา

ค.แสนสุข อ. เมือง จ.ชลบุรี 20131

17 ธันวาคม 2546

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์ในการตรวจสอบความเที่ยงตรงของเครื่องมือเพื่อการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนวิวัฒน์พลเมือง มทบ.14

สิ่งที่ส่งมาด้วย เค้าโครงย่อวิทยานิพนธ์ และเครื่องมือเพื่อการวิจัย จำนวน 1 ชุด

ด้วยนายสุณัย ลีตรานนท์ นิสิตระดับบัณฑิตศึกษา หลักสูตรวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการให้คำปรึกษา มหาวิทยาลัยบูรพา ได้รับอนุมัติให้ทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง ประสพการณ์ชีวิตของผู้ติดยาเสพติด ประเภทยาบ้าก่อนเข้าสู่การบำบัด ในความควบคุมดูแลของผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อนงค์ วิเศษสุวรรณธุ์ ประธานกรรมการ ขณะนี้อยู่ในขั้นตอนการสร้างเครื่องมือเพื่อการวิจัย ในการนี้บัณฑิตวิทยาลัยได้พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญในเรื่องดังกล่าวเป็นอย่างดี จึงขอความอนุเคราะห์จากท่านในการตรวจสอบความเที่ยงตรงของเครื่องมือเพื่อการวิจัยของนิสิตในครั้งนี้

จึงเรียนมาเพื่อ โปรดพิจารณา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยบูรพา หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

ประทุม ม่วงมี

(รองศาสตราจารย์ ดร. ประทุม ม่วงมี)

คณะบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานเลขานุการบัณฑิตวิทยาลัย

โทรศัพท์ 0-3874-5855

โทรสาร 0-3839-3466

(สำเนา)

ที่ ศธ 0528.03 / 3089

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยบูรพา

ด.แสนสุข อ. เมือง จ.ชลบุรี 20131

3 มกราคม 2547

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัย
 เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนวิวัฒน์พลเมืองฐานทัพเรือสัตหีบ
 สิ่งที่ส่งมาด้วย เครื่องมือเพื่อการวิจัย จำนวน 1 ชุด

ด้วยนายสนธิ์ ถิธรานนท์ นิสิตระดับบัณฑิตศึกษา หลักสูตรวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต
 สาขาวิชาจิตวิทยาการให้คำปรึกษา มหาวิทยาลัยบูรพา ได้รับอนุมัติให้ทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง
 ประสบการณ์ชีวิตของผู้ติดยาเสพติด ประเภทยาบ้าก่อนเข้าสู่การบำบัดในความควบคุมดูแลของ
 ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อนงค์ วิเศษสุวรรณ ประธานกรรมการ มีความประสงค์จะขอความ
 อนุเคราะห์จากท่าน เพื่ออำนวยความสะดวกในการเก็บรวบรวมข้อมูลจากผู้ติดยาเสพติดที่เข้ารับ
 การบำบัดในโรงเรียนวิวัฒน์พลเมือง โดยผู้วิจัยจะขออนุญาตเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง
 ระหว่างวันที่ 3 มกราคม ถึงวันที่ 30 มิถุนายน 2547

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยบูรพา หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะ
 ได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

ประทุม ม่วงมี

(รองศาสตราจารย์ ดร. ประทุม ม่วงมี)

คณะบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานเลขานุการบัณฑิตวิทยาลัย

โทรศัพท์ 0-3874-5855

โทรสาร 0-3839-3466

ภาคผนวก ข

แนวคำถามการสัมภาษณ์เชิงลึก

แบบสัมภาษณ์ผู้ดูแลการบำบัด

แบบสัมภาษณ์

แนวคำถามการสัมภาษณ์เชิงลึก

1. ประเด็นเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง
 - 1.1 เพศ
 - 1.2 อายุ
 - 1.3 สถานภาพทางครอบครัว
 - 1.4 ความสัมพันธ์กับบุคคลรอบตัว
 - 1.5 ระยะเวลาในการใช้ยาบ้า
 - 1.6 ต้องคดีเป็นครั้งที่
2. ประเด็นเกี่ยวกับการใช้ยาบ้าและผลกระทบจากการติดยาบ้า
 - 2.1 เริ่มใช้ยาบ้าตั้งแต่เมื่อไร
 - 2.2 ทราบว่าติดยาบ้าเมื่อไร
 - 2.3 เมื่อทราบว่าติดยาบ้าแล้วคุณรู้สึกอย่างไรและทำอย่างไรกับความรู้นั้น
 - 2.4 ช่วงเวลาที่ติดยาบ้านั้นคุณอยู่กับใคร
 - 2.5 คุณบอกกับใครบ้างว่าคุณติดยา เพราะอะไร
 - 2.6 คนที่รู้ว่าคุณติดยาบ้าแสดงท่าทีต่อคุณอย่างไร พุดอะไรกับคุณ
 - 2.7 การติดยาบ้าส่งผลกระทบต่อคุณอย่างไรบ้าง
 - 2.8 คุณใช้ชีวิตอย่างไรตั้งแต่รู้ว่าติดยาบ้า
 - 2.8.1 การดำเนินชีวิตประจำวันเป็นอย่างไร
 - 2.8.2 คุณเล่นเองอย่างไร
 - 2.8.3 ความสัมพันธ์กับครอบครัวเป็นอย่างไร
 - 2.8.4 ความสัมพันธ์กับกลุ่มเพื่อนและในชุมชนเป็นอย่างไร เพราะอะไร
 - 2.8.5 การทำงาน เศรษฐกิจและค่าครองชีพของคุณเป็นอย่างไร
 - 2.8.6 งานอดิเรกหรือการใช้เวลาว่าง
3. ประเด็นเกี่ยวกับประสบการณ์ชีวิตก่อนเข้าสู่การบำบัด
 - 3.1 เกี่ยวกับครอบครัว
 - 3.3.1 สถานภาพของครอบครัว
 - 3.3.2 ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว
 - 3.3.3 ผลกระทบที่เกิดขึ้นกับครอบครัว
 - 3.3.4 ครอบครัวทำอะไรเมื่อทราบว่า คุณติดยาบ้า

3.2 เกี่ยวกับการดำเนินชีวิตประจำวัน

3.2.1 การดำเนินชีวิตประจำวันเป็นอย่างไร

3.2.2 คุณเล่นเองอย่างไร

3.2.3 ความสัมพันธ์กับกลุ่มเพื่อนและในชุมชนเป็นอย่างไร เพราะอะไร

3.2.3.1 สภาพแวดล้อมภายในชุมชนที่อยู่อาศัย

3.2.3.2 การใช้เวลาร่วมกัน

3.2.3.3 กิจกรรมที่ทำร่วมกันบ่อยๆ

3.2.3.4 ลักษณะนิสัยโดยรวมของกลุ่มเพื่อน

3.2.3.5 การชักนำไปสู่การติดยา

3.2.4 การทำงาน เศรษฐกิจและค่าครองชีพของคุณเป็นอย่างไร

3.2.4.1 หน้าที่การงานก่อนการติดยา

3.2.4.2 รายได้และรายรับ

3.2.4.3 ความสัมพันธ์กับเพื่อนร่วมงาน

3.2.5 งานอดิเรกหรือการใช้เวลาว่าง

3.2.5.1 เคยไปเที่ยวสถานเริงรมย์บ่อยแค่ไหน

3.2.5.2 เคยไปวัด หรือทำบุญบ่อยไหม

3.2.5.3 เคยทำกิจกรรมเพื่อชุมชนบ่อยไหม

3.3 เกี่ยวกับสาเหตุการไปสู่การติดยา

3.3.1 มีความรู้เกี่ยวกับยาอย่างไรบ้าง

3.3.2 สาเหตุที่นำไปสู่การติดยา

3.3.3 แหล่งที่ซื้อยา

3.3.4 กระบวนการขายยา

4. ประเด็นเกี่ยวกับการวางแผนการในอนาคต

4.1 คุณวางแผนชีวิตในอนาคตอย่างไร ทั้งในระยะสั้นและระยะยาว

4.2 คุณมีเป้าหมายในชีวิตอย่างไร

แบบสัมภาษณ์ผู้ดูแลการบำบัด

ชื่อผู้ถูกสัมภาษณ์

ตำแหน่งปัจจุบัน

.....

วัน/เวลา สัมภาษณ์.....

สถานที่สัมภาษณ์

รายชื่อผู้บำบัดที่ผัดแลการบำบัด เสนอแนะ

โดยมีเกณฑ์การคัดเลือก ดังนี้

1. เป็นผู้เข้ารับการบำบัดในสถานบำบัด ผู้ติดยาเสพติด โรงเรียนวัดนันทพลเมือง
2. เข้ามาบำบัดด้วยความสมัครใจและเต็มใจ จากผู้เข้ารับการบำบัดเอง
3. เป็นผู้เคยเสพยาบ้า มามากกว่า 1 ปีขึ้นไป แต่ไม่เกิน 3 ปี
4. มีภูมิลำเนาอยู่ในเขตพื้นที่จังหวัดชลบุรี
5. ไม่จำกัดเพศ, อายุ,การศึกษาหรือฐานะทางสังคม

[illegible]

แบบสัมภาษณ์

ชื่อผู้ถูกสัมภาษณ์.....

วัน/เวลาที่สัมภาษณ์.....

คดีแดงเลขที่.....

1. ประเด็นเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง

1.1 เพศ.....

1.2 อายุ..... ปี

1.3 สถานภาพทางครอบครัว.....

1.4 ความสัมพันธ์กับบุคคลรอบตัว

.....

.....

.....

1.5 ระยะเวลาในการใช้ยาบ้า.....

1.6 ต้องคดีเป็นครั้งที่.....

2. ประเด็นเกี่ยวกับการใช้ยาบ้าและผลกระทบจากการติดยาบ้า

2.1 เริ่มใช้ยาบ้าตั้งแต่เมื่อไร.....

2.2 ทราบว่าติดยาบ้าเมื่อไร.....

2.3 เมื่อทราบว่าติดยาบ้าแล้วคุณรู้สึกอย่างไรและทำอย่างไรกับความรู้สึกนั้น

.....

.....

.....

2.4 ช่วงเวลาที่ติดยาบ้านั้นคุณอยู่กับใคร.....

2.5 คุณบอกกับใครบ้างว่าคุณติดยา เพราะอะไร

.....

.....

.....

2.6 คนที่รู้ว่าคุณติดยาบ้าแสดงท่าทีต่อคุณอย่างไร พวกอะไรกับคุณ

.....

.....

.....

2.7 การติดยาสูบส่งผลกระทบต่อคุณอย่างไรบ้าง

.....

.....

.....

2.8 คุณใช้ชีวิตอย่างไรตั้งแต่รู้ว่าติดยาสูบ

2.8.1 การดำเนินชีวิตประจำวันเป็นอย่างไร

.....

.....

.....

2.8.2 คุณเล่นเองอย่างไร

.....

.....

.....

2.8.3 ความสัมพันธ์กับครอบครัวเป็นอย่างไร

.....

.....

.....

2.8.4 ความสัมพันธ์กับกลุ่มเพื่อนและในชุมชนเป็นอย่างไร เพราะอะไร

.....

.....

.....

2.8.5 การทำงาน เศรษฐกิจและค่าครองชีพของคุณเป็นอย่างไร

.....

.....

.....

2.8.6 งานอดิเรกหรือการใช้เวลาว่าง

.....

.....

.....

3. ประเด็นเกี่ยวกับประสบการณ์ชีวิตก่อนเข้าสู่การบำบัด

3.1 เกี่ยวกับครอบครัว

3.1.1 สถานภาพของครอบครัว

.....

.....

.....

3.1.2 ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว

.....

.....

.....

3.1.3 ผลกระทบที่เกิดขึ้นกับครอบครัว

.....

.....

.....

3.1.4 ครอบครัวทำอะไรเมื่อทราบว่าคุณติดยา

.....

.....

.....

3.2 เกี่ยวกับการดำเนินชีวิตประจำวัน

3.2.1 การดำเนินชีวิตประจำวันเป็นอย่างไร

.....

.....

.....

3.2.2 คุณเล่นเองอย่างไร

.....

.....

.....

3.2.3 ความสัมพันธ์กับกลุ่มเพื่อนและในชุมชนเป็นอย่างไร เพราะอะไร

3.2.3.1 สภาพแวดล้อมภายในชุมชนที่อยู่อาศัย

3.2.3.2 การใช้เวลาร่วมกัน

3.2.3.3 กิจกรรมที่ทำร่วมกันบ่อยๆ

3.2.3.4 ลักษณะนิสัยโดยรวมของกลุ่มเพื่อน

3.2.3.5 การชักนำไปสู่การติดยา

3.2.4 การทำงาน เศรษฐกิจและค่าครองชีพของคุณเป็นอย่างไร

3.2.4.1 หน้าที่การงานก่อนการติดยา

3.2.4.2 รายได้และรายรับ

3.2.4.3 ความสัมพันธ์กับเพื่อนร่วมงาน

3.2.5 งานอดิเรกหรือการใช้เวลาว่าง

3.2.5.1 เคยไปเที่ยวสถานเริงรมย์บ่อยแค่ไหน

3.2.5.2 เคยไปวัด หรือทำบุญบ่อยไหม

3.2.5.3 เคยทำกิจกรรมเพื่อชุมชนบ่อยไหม

3.3 เกี่ยวกับสาเหตุการไปสู่การติดยา

3.3.1 มีความรู้เกี่ยวกับยาอะไรบ้าง

3.3.2 สาเหตุที่นำไปสู่การติดยา

3.3.3 แหล่งที่ซื้อยา

3.3.4 กระบวนการขายยาบ้า

.....

.....

.....

4. ประเด็นเกี่ยวกับการวางแผนการณ์ในอนาคต

4.1 คุณวางแผนชีวิตในอนาคตอย่างไร ทั้งในระยะสั้นและระยะยาว

.....

.....

.....

4.2 คุณมีเป้าหมายในชีวิตอย่างไร

.....

.....

.....

5. เพื่อที่คุณจะแนะนำในการสัมภาษณ์ต่อไป

.....

ภาคผนวก ก

การสัมภาษณ์เชิงลึกการดำเนินชีวิตก่อนเสพยาเสพติด

การดำเนินชีวิตก่อนเสพยาเสพติด

ผู้วิจัยได้สัมภาษณ์เชิงลึกกับกลุ่มตัวอย่างที่คัดเลือกมา ดังนี้

คนที่ 1 นายสายนต์

สภาพทางสังคมและสิ่งแวดล้อมในด้านการดำเนินชีวิต ส่วนตัว ครอบครัว สังคม และการประกอบอาชีพการงาน

หลังจากที่เราได้พูดคุยกันไปบ้างแล้ว พบว่า ชีวิตของ คุณสายนต์น่าสนใจมาก ผู้วิจัยจึงอยากพูดคุยให้ลึกมากขึ้น เพื่อให้ได้ข้อมูลในการศึกษาเพื่อเป็นแนวทางในการช่วยเหลือผู้อื่นที่ติดยาเสพติด โดยแจ้งให้นายสายนต์ทราบว่าข้อมูลที่ได้ ชื่อนามสกุลจริงผู้วิจัยได้เก็บ เป็นความลับ ให้ทราบเฉพาะคนที่เกี่ยวข้องเท่านั้น และไม่มีผลต่อทางกฎหมายไม่ว่ากรณีใดทั้งสิ้น

ผู้วิจัย : ตอนนี้อายุ 35 ปี นะครับ ไม่ทราบว่า คุณสายนต์ เป็นคนที่ไหนครับ

นายสายนต์ : ผมเป็นคนชลบุรี นะแหละครับ ตั้งแต่พ่อแม่ ปู่ย่าตายาย พ่อแม่ผมทำไรมัน ไร้อยู่แต่ก่อนมีที่ดินเป็นของตัวเอง บางปีก็ดี บางปีก็ไม่ได้ ขาดทุน ตอนนี้พ่อแม่ผมขายไปเกือบหมดแล้วครับ ใช้หนี้ มีแค่พอปลูกบ้านเท่านั้น แล้วก็แบ่งให้พี่ ๆ น้อง น้องไป

ผู้วิจัย : แล้วตอนนี้ พ่อแม่ สบายดีไหมครับ แล้วใครดูแล

นายสายนต์ : ก็ตามประสาคนแก่ เจ็บป่วยบ้าง อะไบบ้าง ตอนนี้เขาก็ทำงานรับจ้างเล็ก ๆ น้อย ๆ แม่เขาเพาะต้นไม้ขาย พวกต้นสน ต้นยูคาลิปตัสตัวเองได้ นี่ก็น้องสาวเค้าดูแลอยู่ เขาก็อยู่ด้วยกันนะแหละ เขามีแฟนแล้วมีลูก 2 คน ทำงานโรงงาน

ผู้วิจัย : และความสัมพันธ์ภายในครอบครัวเป็นอย่างไรบ้างครับ

นายสายนต์ : ก็ดีครับ ทุกคนก็ดีต่อกัน ไม่ทะเลาะแหว่งกัน บ้านผมมีพี่น้อง 4 คน พี่ชายคนโตเขาไปหางานอยู่ที่พัทยา ขับรถสองแถว พี่สาวคนรอง ไปทำงานกรุงเทพ ฯ เป็นพนักงานทำความสะอาด และก็ผม ทำงานโรงฆ่าสัตว์ และน้องสาวคนเล็กที่อยู่กับแม่ทำงานโรงงานครับ ส่วนใหญ่ไม่ค่อยได้เจอกัน นอกจากปีใหม่เอ๋ย สงกรานต์เอ๋ย ถึงจะมาเจอกันที่ แต่ผมก็ไปเยี่ยมแม่บ่อยครับ ช่วงวันพระที่ผมหยุดงาน เอาเงินไปให้บ้าง ซื้อของไปฝากบ้าง

ผู้วิจัย : แล้วสายนต์ มีครอบครัวหรือยังครับ

นายสายนต์ : ยังครับ ยังไม่อยากมี อยู่คนเดียวสบายกว่า ไม่มีภาระ ถ้ามีเมียแล้วมันยุ่ง เห็นเพื่อน ๆ เขามีกันแล้วมันก็ยุ่ง ไม่เห็นมันมีความสุขกันเท่าไรเลย ลูกก็ต้องเลี้ยง ภาระทั้งนั้น อยู่คนเดียวสบายกว่า แต่ก็ไม่นะ

ผู้วิจัย : แล้วความสัมพันธ์กับคนอื่น ๆ ละ เช่น เพื่อนร่วมงาน เพื่อนบ้าน

นายสาขันธ์ : ก็ดีครับไม่เคยมีปัญหากัน อาจเพราะไม่ค่อยมีเวลาคุยกันมั้ง อย่างเพื่อนบ้านที่เห็นอยู่ข้าง ๆ บ้านผมเนี่ย เขาทำงานอยู่ในห้าง เขาเลิกงานก็สี่ - ห้าทุ่ม ไปทำงานสิบโมง แต่ผมเนี่ยเริ่มงานตอนบ่าย กว่าเสร็จก็แปดโมงกว่าของอีกวัน แล้วก็นอน เลยไม่ค่อยได้เจอกัน

ผู้วิจัย : แล้วเพื่อนร่วมงานล่ะ

นายสาขันธ์ : ก็ดีครับ แต่ก็อย่างว่าครับ งานที่ผมทำมันต้องแข่งกับเวลา ต้องรีบทำ คุยกันนิด ๆ หน่อย ๆ เรื่องห่วยบ้าง เรื่องเที่ยวบ้าง

ผู้วิจัย : พูดถึงงาน ลองเล่าให้ฟังได้ไหมว่า เป็นอย่างไรบ้าง

นายสาขันธ์ : ผมก็ทำงานที่โรงฆ่าสัตว์ครับ ใกล้เคียง ๆ บ้านผมนี่แหละครับ งานก็เริ่มประมาณ บ่าย ๆ ก็เตรียมหมูที่จะชำแหละ ก็เตรียมตั้งแต่เมื่อวานครับ ไปจับหมูมาขึ้นรถ ใส่ওয়াโม บางทีเจ้าของหมู เขาก็มาส่งเอง เขามาล้างทำความสะอาดก่อน แล้วก็ใช้ค้อนไม้ทุบหัว แล้วใช้มีดปาดคอ หากะมังมารองเลือดไว้ แล้วก็แขวนชำแหละแยกเนื้อเป็นส่วน ๆ เครื่องในด้วย พวกไส้ ก็ต้องรีบเอาชี้ออกทำความสะอาด จะแยกเป็นส่วน ๆ จนเหลือแต่กระดูก ก็กองไว้ต่างหาก ขายได้เหมือนกัน ตอนทำงานผมต้องนั่งกางเกงในตัวเดียว เพราะต้องเปียกตลอด ไม่อาจหลอกครับ เพราะทุกคนก็ใส่เหมือนกันหมด กว่าชำแหละหมู 10 - 15 ตัว เสร็จ ก็พาเข้าไปตีสองกว่า แล้วก็แยกเนื้อส่วนต่าง ๆ ใส่ถุงเอาไปส่งที่ตลาด เสร็จแล้วก็มาแต่งตัวไปจับหมูที่เล้า เล้าแก่เขาจะพาไปเอง กว่าเสร็จจริง ๆ ก็แปดโมงกว่า แปดโมงครึ่ง แล้วก็กลับมาอาบน้ำอะไรกิน แล้วก็นอน เป็นอย่างนี้ทุกวันแหละครับ

ผู้วิจัย : แล้วมีวันหยุดไหมครับ แล้วได้เงินเดือนเท่าไร

นายสาขันธ์ : ก็หยุดทุกวันพระครับ เขาไม่เชือดหมูกัน โรงฆ่าสัตว์ปิด ก็จะเข้าไปเที่ยวบ้าง กลับบ้านบ้าง บางทีก็นอนอยู่บ้านเฉย ๆ ส่วนเงินเดือน แต่ละเดือนก็ตก 6 - 7 พันบาท พออยู่ได้

ผู้วิจัย : แล้วสาขันธ์เรียนจบชั้นอะไรครับ

นายสาขันธ์ : จบ ป.6 ครับ บ้านผมไม่มีใครเรียนต่อกันเลยครับ พ่อกับแม่ไม่มีปัญญาส่ง แต่ผมก็พอใจครับ ความรู้แค่นี้ เงินเดือนแค่นี้ จะเอาอะไรมา แค่อายุอย่างสบาย ๆ ก็พอแล้วครับ

ผู้วิจัย : แล้วเรื่องยาบ้าใช้มาก็ปีแล้วครับ

นายสาขันธ์ : ก็ 3 ปีกว่าครับ ที่ใช้เพราะเพื่อนที่ทำงานด้วยกันมันชวน แล้วช่วงนั้นอายุก็ขึ้นเลข 3 แล้ว ไม่แข็งแรงเหมือนหนุ่ม ๆ ก็กินแล้วมันขยันดีครับ ไม่เหนื่อย เพราะงานที่ผมทำมันต้องแข่งกับเวลา ช้าไม่ได้เลยส่งหมูไม่ทัน แล้วต้องใช้แรงมาก เคลื่อนไหวอยู่ตลอดเวลา แต่พอเสร็จงานแล้วนี่หลับเป็นตายเลยครับ

ผู้วิจัย : แล้วเคยถูกจับไหมครับ

นายสาธิต : เกษกรับ นี่ครั้งที่สาม แล้ว ตอนถูกจับครั้งแรกก็กลัวเหมือนกัน แต่ได้แก่ไปประกันออกมา เพราะหาคนมาทำแทนไม่ได้ ะยะนั้นก็เลิกไปพักหนึ่ง แต่ไม่ไหว ไม่มีแรง เลยกกลับมาใช้ยาอีก ครั้งที่สองเมื่อปีกลาย แล้วครั้งที่สามก็ถูกส่งมานี้แหละครับ

ผู้วิจัย : เคยมีความรู้เกี่ยวกับยาบ้าอย่างไรบ้างครับ

นายสาธิต : ก็รู้ว่ากินแล้วมันขยัน แรงดีเหมือนม้า แต่ตอนหลังนี้เขาเปลี่ยนเป็นยาบ้า พอกิน มาก ๆ แล้วบ้า เหมือนพวกที่จับเด็กเป็นตัวประกัน

ผู้วิจัย : แล้วไม่กลัวบ้าหรือครับ

นายสาธิต : ก็กลัวเหมือนกันครับ แต่ผมกินยาเพื่อทำงาน ไม่ได้เสพเพื่อความสนุก ผมกินแล้วใช้แรงงาน พอหมดฤทธิ์ยา ก็หลับ ไม่มีเวลาไปจับใครเป็นตัวประกันหรือครับ (หัวเราะ) อีกอย่างผมกินไม่มาก ตอนแรก ๆ ก็กินยาเดียว แต่ช่วงหลัง ๆ นี่กินครั้งละตัว เหมือนยamanan ไม่แรงหรือใจไม่รู้ มันผสมอะไรลงไปเพิ่มหรือเปล่านั้นไม่รู้ มันไม่แรงเหมือนสมัยก่อน แต่ถ้าผมไม่ทำงานนี้อีกผมคงเลิกครับ กลัวเหมือนกัน

เกี่ยวกับสาเหตุการไปสูยาบ้า

ผู้วิจัย : แล้วสาเหตุที่ทำให้ติดยาละครับ

นายสาธิต : ก็อย่างทีบอกนะแหละครับ เพื่อนที่ทำงานด้วยกันมันชวน และผมก็อายุมากขึ้น แรงไม่ดีเหมือนเก่า ก็เลยใช้ยา

ผู้วิจัย : แล้วไปซื้อยาบ้ามาจากไหนครับ

นายสาธิต : ตอนแรก ๆ ก็แบ่งซื้อจากเพื่อนที่ทำงานด้วยกันครับ ตอนหลังนี้ก็ซื้อเด็กเดินยาแถวๆ บ้าน แต่ผมไม่ได้ขายนะครับ ซื้อเฉย ๆ

ผู้วิจัย : แล้วรู้แหล่งที่มาของยาไหมครับ ว่ามันมาจากไหน

นายสาธิต : ไม่รู้หรือครับ กลัว ไม่อยากไปสาวว่ายามาจากไหน ใครเป็นคนขายรายใหญ่ รู้จักแต่เด็กเดินยา ก็เคยถามเหมือนกันยานี้มาจากไหน มันก็บอกกว่า มาจากฝั่งพม่า ทางแม่สายอะไรนี่แล้ว นายก็รับมาอีกต่อหนึ่งแถวสระบุรี มันบอกกว่า อย่าไปรู้มากเลยเดี๋ยวชวย

ประเด็นเกี่ยวกับการใช้ยาบ้าและผลกระทบจากการติดยาบ้า

ผู้วิจัย : จำได้ไหมว่าเริ่มใช้ยาบ้าตั้งแต่เมื่อไหร่

นายสาธิต : ตั้งแต่ปี 45 จำได้ว่าหลังช่วงเศรษฐกิจ อดอยากให้อั้งเป่า หลายพัน ให้ทองด้วย มีเงินก็เลยลองขอซื้อเพื่อนมาลอง ตอนนั้นเม็ดละ 60 ถึง 70 บาท มั้ง แต่ตอนนี้ไม่ได้แล้ว เม็ดหนึ่งเป็นร้อย

ผู้วิจัย : แล้วรู้ตัวว่าติดยาบ้าตั้งแต่เมื่อไหร่

นายสายนต์ : รู้ตัวว่าผิด ก็ตอนหลังจากถูกจับครั้งแรก พอถูกประกันออกมาก็พยายามเลิก แต่มันไม่มีแรงเหมือนก่อน เหมือนขาด ๆ อะไรไปบางอย่าง แต่ไม่ถึงกับลงแดงนะครับ ไม่ทรมาณเท่าไรหรอก เพียงแต่รู้สึกเพลีย ๆ พอทำงานผู้เพื่อนไม่ทันก็เลยต้องกลับไปใช้ยาอีก

ผู้วิจัย : ตอนนั้นพอรู้ว่าผิดยาแล้ว รู้สึกอย่างไรบ้างครับ แต่ทำอะไร

นายสายนต์ : รู้สึกอย่างไร ก็เครียด กังวลนิดหน่อยครับ แล้วก็กลัวครับ กลัวเป็นบ้าแบบเอมิลไป จอดคอชาวบ้าน แต่พอมาคิดอีกที เราก็ไม่ได้เสพเพื่อความสุข แล้วก็เสพไม่มากทีละเขาเอง พอยาหมดฤทธิ์เราก็หลับพอดี คิดว่าพวกที่มันบ้าเพราะมันเสพยาเพื่อความสุข และ ไม่ได้ใช้แรงงานทำอะไร แล้วก็เสพทีละหลายเม็ด ก็สมควรละครับที่พวกมันจะบ้า

ผู้วิจัย : แล้วช่วงที่เราใช้ยาเราอยู่กับใครครับ

นายสายนต์ : อยู่คนเดียวครับ ผมเริ่มทำงานที่โรงฆ่าสัตว์ตั้งแต่อายุ 25 และก็เช่าบ้านอยู่คนเดียวมาตลอด เดือนละ 600 สบายใจดี อยู่คนเดียว อยู่ที่นี่มาเกือบปีพอดีครับ สิ่งแวดล้อมก็เหมือนเดิม ไม่มีเปลี่ยน จะเปลี่ยนก็เฉพาะคนที่มาเช่าห้องอยู่ข้าง ๆ กัน เขาได้งานดีกว่า เงินดีกว่า เขาก็ไปเช่าที่ใหม่ที่สบายกว่านี้ครับ ส่วนตัวผมก็ไม่คิดไปไหน เพราะค่าเช่าถูกดี ใกล้ที่ทำงานเจ้าของห้องเช่าเขาก็ดีครับ เขาเพิ่มค่าเช่าคนมาอยู่ใหม่ 700 แต่ผมไม่เพิ่มครับ เขาบอกว่าผมจ่ายเงินตรงเวลาดี ไม่เคยติดค่าเช่าเขา ข้าวของผมก็ไม่มาก ก็อย่างที่เห็นครับ มีตู้เย็น มีทีวีเครื่องเล็ก ๆ เอาไว้ดูตอนวันหยุด เครื่องครัวยังไม่มียเลย ซื้อเขากินสบายกว่า มีโต๊ะ 20 บาท เดือนหนึ่งก็ไม่เกิน 2 พัน

ผู้วิจัย : แล้วบอกใครบ้างครับว่าเราใช้ยาบ้า

นายสายนต์ : ไม่ได้บอกใครเลยครับ อาย คนที่รู้จักมีเพื่อนที่ทำงานด้วยกัน และเด็กที่ขายยาเท่านั้น แต่ตอนที่ถูกจับครั้งแรก ถ้าเขาเจอแล้ว แต่ตอนประกันตัวออกมาเขาก็เตือนว่า ถ้าไม่ใช้ได้ก็อย่าใช้ดีกว่า แค่นั้นเองครับ แต่ทางบ้านรู้ก็ครั้งนี้แหละครับ เพราะต้องมาอยู่ในค่าย ตอนแรก ๆ พ่อแม่ พี่น้อง เขาก็ตกใจเหมือนกัน แต่พออธิบายว่าไม่ได้เสพเพราะสนุก แต่เสพเพราะทำงาน และก็ไม่ได้เสพมาก เขาก็เป็นห่วงครับ แต่ก็ไม่ได้ว่าอะไรมาก

ผู้วิจัย : แล้วทำทีของพวกพ่อแม่พี่น้อง เพื่อนร่วมงาน เพื่อนบ้านเป็นอย่างไรบ้างครับ

นายสายนต์ : เขาก็ตกใจเฉย ๆ แต่ก็ไม่ได้แสดงท่าทีรังเกียจอะไร เพราะเขารู้ว่า เราเสพยาเพื่อทำงาน ไม่ได้เสพเพื่อความสุข เพราะงานเราหนัก ยิ่งเพื่อนร่วมงานนี้เขาก็สงสัยว่าไม่น่าโดนเลย ถ้าเขาเจอเขาก็อยากให้เลิก ก็ยังพูดจากันปกติคืออยู่ทุกคน ไม่ได้รังเกียจอะไร ส่วนเพื่อนบ้าน เขาก็ทำท่ากลัว ๆ เหมือนกัน แต่ส่วนใหญ่ไม่ได้เจอกัน

ผู้วิจัย : พอติดยาบ้าแล้วส่งผลกระทบต่ออะไรบ้าง

นายสาขันธ์ : ก็เปลืองเงินครับ เพราะช่วงหลัง ๆ นี้อาแพง เม็ดหนึ่งเป็นร้อย เพราะรัฐบาลเขาปราบปรามยาหายากขึ้น แต่ก็อดไม่ได้ครับ ถ้าไม่กินแล้วมันทำงานไม่ออก บางทีก็กินครั้งเดียว ประหยัดเงิน ส่วนเรื่องอื่น ๆ ไม่มีอะไรครับ นอกจากให้เงินแม่น้อยลง

ผู้วิจัย : แล้วการใช้ชีวิตเป็นอย่างไรบ้าง ตั้งแต่ติดยา

นายสาขันธ์ : ก็ปกติดีครับ แต่ประหยัดมากขึ้น เทียนน้อยลง แต่ก็ต้องระวังตัวครับ ตอนซื้อยา กลัวตำรวจเห็นและตำรวจจับเข้าคุก ยังมีข่าวคนแถว ๆ นี้ถูกจับ นี่ก็เลยยิ่งกลัวไปใหญ่ เลยไม่ค่อยออกไปไหน และก็ซื้อยาครั้งละมากขึ้น เพราะไม่อยากจะบอย แต่ก็ไม่ได้เก็บไว้ในบ้านครับ กลัวถูกค้นบ้าน บางทีก็เก็บซ่อนไว้แถว ๆ โรงฆ่าสัตว์ หรือแถว ๆ บ้าน ตอนคนไม่เห็น ไม่อยากเก็บไว้ในบ้าน นอนไม่หลับมันระแวง

ผู้วิจัย : แล้วคุณดูแลตัวเองอย่างไรบ้างครับ

นายสาขันธ์ : ก็ไม่ได้ดูแลอะไรเป็นพิเศษครับ ก็ทำตัวปกติเหมือนแต่ก่อน แต่คอยระวังเรื่องไม่ให้ใช้ยาเพิ่มขึ้น กลัวนาน ๆ ไปยิ่งใช้นามากขึ้นทุกทีทุกที เดี่ยวเป็นบ้า และก็ไม่มีความด้วยครับ

ผู้วิจัย : แล้วความสัมพันธ์กับครอบครัวหลังติดยาเป็นไปอย่างไรบ้างครับ

นายสาขันธ์ : ก็ปกติดีทุกอย่างครับ เพียงแต่ระยะหลังนี้กลับบ้านน้อยลง เพราะไม่ค่อยมีเงิน ยาบ้ามันแพง

ผู้วิจัย : แล้วกับเพื่อนบ้าน เจ้าแก่ เพื่อนร่วมงาน ละครับ

นายสาขันธ์ : ปกติเพื่อนบ้านก็ไม่ค่อยได้สูงส่งอยู่แล้วครับ เพราะไม่เคยได้เห็นหน้ากัน เวลาทำงานผมกับพวกเขาไม่ตรงกัน จะเห็นกันก็เฉพาะวันหยุดของผม วันเสาร์อาทิตย์ผมก็ทำงาน ยกเว้นที่ตรงกับวันเพราะ เพื่อนร่วมงานยังเข้าใจกันดี เพราะมีสภาพเดียวกัน ก็คอยเตือนกันว่าอย่าใช้ยาเยอะ มันไม่คุ้มค่าแรง ส่วนเจ้าแก่ ก็คอยเตือนเรา แต่เขาก็เข้าใจเราดี และ ไม่อยากได้งานเขาช่วย

ผู้วิจัย : แล้วคำกรองชีพ เป็นอย่างไรบ้าง

นายสาขันธ์ : ตอนแรก ๆ ก็ไม่กระทบมากครับ เพราะยายังไม่แพง และเราก็เสพน้อยด้วย แต่ช่วงหลัง ๆ นี้แค่เดือนชนเดือนเท่านั้น เพราะยาแพง และก็กินมากขึ้น บางวันก็เม็ดหนึ่ง บางวันก็ครึ่งเม็ด

ผู้วิจัย : แล้วปกติมีงานอดิเรก หรือชอบทำอะไรเวลาว่าง

นายสาขันธ์ : งานอดิเรกไม่มีหรอกครับ ไม่มีเวลา ก็มีเฉพาะกล้วยไม้สองสามต้นที่ตั้งอยู่หน้าบ้าน กับเอาเศษหมู เศษอาหารให้หมาแถว ๆ บ้านบ้าง แต่ถ้ามีเวลาว่างก็จะนอน หรือไม่ก็กลับบ้านไปหาแม่

ประเด็นเกี่ยวกับประสบการณ์ชีวิตก่อนเข้าสู่การบำบัด

ผู้วิจัย : โดยปกติก่อนใช้ยาเสพติด ความสัมพันธ์กับครอบครัวเป็นอย่างไรบ้าง

นายสาธิต : พ่อแม่ก็อยู่ด้วยกันดีครับ มีทะเลาะกันบ้าง แต่ไม่ถึงกับลงมือลงไม้ พ่อทำอะไรเก่ง ขยันมาก สมัยก่อนปลูกมัน ปลูกอ้อย ได้ผลบ้าง ไม่ได้ผลบ้าง เพราะป่วย เพาะยาฆ่าแมลงก็แพง ได้แค่พอเลี้ยงลูก 4 คน ตอนหลัง ๆ คนไม่ดีปลูกอะไรก็ไม่ดี เลยมีหนี้สินเยอะ พ่อเลยขายที่ใช้หนี้ เหลือที่พ่อให้อยู่ได้อาศัยบ้าง ตอนนี้พ่อก็ยังทำงานรับจ้างเล็ก ๆ น้อย ๆ คัดอ้อย คัดหญ้า แล้วแต่จะมีคนจ้าง ส่วนแม่ก็อยู่บ้านเก็บผักที่ปลูกเองไปขายตลาดบ้าน เพราะดิน ไม้ขายบ้าง พออยู่ได้ ตอนนี้ก็ช่วยน้องสาวเลี้ยงหลาน 2 คน ตอนนี้เข้าโรงเรียนแล้ว น้องสาวผมทำงานโรงงาน เหมือนกับแฟนของเขา โรงงานทำอุปกรณ์เครื่องไฟฟ้า พออยู่ได้ ผมก็ห่วงแม่น้อยลง เพราะยังมีน้องดูแลอยู่ ส่วนพี่ชายคนโต ขับรถขายอยู่ที่พญา เขาก็มีครอบครัว มีเมียสองคนแล้ว มีลูก 2 คน นาน ๆ จะมาเยี่ยมแม่ที่ แต่ก็ยังส่งเงินให้ใช้เป็นประจำ ส่วนพี่สาวคนรองทำงานที่กรุงเทพฯ ๑ ทำงานเป็นพนักงานทำความสะอาดในห้าง ได้แฟนเป็นยาม มีลูกคนเดียว ผู้ชาย พี่เขาก็เหมือนพี่ชาย คือนาน ๆ ชัก 2 - 3 เดือนมาเยี่ยมพ่อแม่ที่ บางทีวันหยุดเช่นปีใหม่ สงกรานต์ ก็จะนัดมารวมกันที่บ้านแม่ มาสังสรรค์ กินเหล้ากันบ้าง เลี้ยงปีใหม่กัน สนุก อบอุ่นดี

ผู้วิจัย : แล้วพอพวกเขาเห็นว่าสาธิตถูกจับคดีเสพติด พวกเขาเป็นอย่างไรบ้าง

นายสาธิต : เขาก็ตกใจโทรมาถามกันให้วุ่น แต่พอเราอธิบายเขาก็เข้าใจ แต่ก็อยากให้เราเลิก เรา ก็บอกว่าจะพยายาม เราทำงานหนัก เอาไว้สักพักเลิกทำหมูก่อนแล้วหาอาชีพใหม่ จะเลิกใช้ยาบ้า พี่ชายเขาก็บอกว่าจะขับรถกับพี่ใหม่ เขากับกลางวัน ผมขับกลางคืน คนละกะ ผมก็ยังไม่รับปาก เพราะเกรงใจเขา รถมันก็มีสีหรือ ถูกเมียเขาก็มี ผมไม่ยอมรับกวนเขา เอาไว้สัก 4 - 5 ปี ผมเก็บเงินตัวเองได้แล้วค่อยไปจับดีกว่า อนาคตนะไม่แน่ ส่วนคนอื่น ๆ เขาก็ห่วงกันแต่ก็ช่วยอะไร ไม่ได้มาก เพราะทุกคนก็ต้องรับผิดชอบตัวเองก่อน ผมเข้าใจ

ผู้วิจัย : พอเขารู้แล้วเขาแนะนำอะไรบ้างไหม

นายสาธิต : เขาก็บอกให้เลิก ไปบำบัดเสีย แล้วหางานทำใหม่ ผมก็อยากอยู่หรือ แต่ตอนนี้ก็ไม่ว่าจะทำอะไรกันเหมือนกัน พี่สาวก็แนะนำให้ไปเป็นยามกับแฟนเขา แต่ผมไม่ชอบ มันน่าเบื่ออยู่เฉย ๆ ทั้งวัน เงินเดือนก็น้อย

ผู้วิจัย : แล้วสภาพแวดล้อมในชุมชนที่เราอาศัยอยู่เป็นอย่างไรบ้าง

นายสาธิต : ก็อย่างที่เห็นนะครับ ชุมชนแออัด ที่อยู่ของคนรายได้น้อย คงเหมือนกับคลองเตยที่ กรุงเทพฯ ๑ เป็นแหล่งยาเสพติด ก็เคยถามเด็กเดินยาเหมือนกันว่า แถ่นี้คนเสพติดยาเยอะไหม มันบอกว่า เยอะพี่ โดยเฉพาะเด็กวัยรุ่น เด็กนักเรียน แต่ในชุมชนนี้ก็หลายสิบคนแล้ว ส่วนใหญ่เป็นเด็กวัยรุ่น แต่บางทีก็มีเด็กมาจากข้างนอกมาซื้อเหมือนกัน คนทำงานอย่างพี่ก็หลายคน แต่ผมรู้ไม่หมดหรอก มีเด็กเดินยาหลายคน ผมก็เลยว่า อ้อ ไม่ใช่เราคนเดียวที่เสพติด แต่เขาไม่ค่อยสนใจใครหรอก

ต่างคนต่างอยู่ แค่เอาตัวรอดไปวัน ๆ ก็คิดมไปแล้ว แต่ช่วงหลัง ๆ นี้ มันบอกว่า น้อยลงเกือบครึ่ง ยา มันแพง มันไปเล่นอย่างอื่นกันหมด กาวบ้าง กัญชาบ้าง ยาแก้ไอบ้างแล้วแต่

ผู้วิจัย : แล้วเคยคิดจะย้ายที่อยู่ไหม

นายสาธิต : เคยสิครับ แต่ไปหาที่อื่นแล้ว มันแพง เดือนหนึ่งเป็นพัน ไกลด้วย เลยทนอยู่ไปก่อน เอาไว้เปลี่ยนงานค่อยเปลี่ยนที่อยู่ ตอนนี้อยู่ ๆ ไปก่อน

ผู้วิจัย : แล้วมีโอกาสที่จะใช้เวลาร่วมกับชนในชุมชนไหม

นายสาธิต : ไม่มีโอกาสเลยครับ ผมไม่ค่อยมีเวลา มีก็นอนเสียส่วนใหญ่ เคยไม่ค่อยรู้ว่า ชาวบ้าน ใช้เวลาทำอะไรกันบ้าน เลยไม่ไปร่วมกับเขา

ผู้วิจัย : ลักษณะนิสัยของเพื่อนบ้าน และเพื่อนร่วมงานเป็นอย่างไรบ้างครับ

นายสาธิต : เพื่อนบ้าน ก็อย่างที่บอก คือ ไม่ค่อยมีเวลามาเจอหน้ากันอยู่แล้ว และก็เปลี่ยนคนอยู่ บ่อย หน้าใหม่ ๆ มาบางทีก็ยังไม่รู้จักเลย ส่วนเพื่อนร่วมงาน บางคนก็อาศัยอยู่ในระแวกเดียวกัน แต่ก็ไม่ค่อยได้เจอกันข้างนอกหรอก เพราะเขาก็นอนเหมือนกัน เจอแต่เฉพาะที่ทำงานในโรงฆ่าสัตว์ ก็คุยเล่นกันบ้าง คุยเรื่องห่วย เรื่องผู้หญิง เรื่อง การเมือง บางทีเราก็เปิดเพลงฟังบ้าง ร้องเพลงตาม ๆ กันบ้าง แต่ไม่ค่อยได้มีโอกาสไปหาคนที่บ้าน เพื่อนส่วนใหญ่ก็เป็นคนขยันขันแข็งดี ผมทำงานมา 10 ปี ที่อยู่มาก่อนผมก็หลายคน ออกไปก็หลายคน มีเข้ามาใหม่บ้าง บางคนทนไม่ไหวอยู่ที่อาศัยเดียวออกไปก็มี แต่โดยส่วนรวมแล้วดีครับ ไม่เอาเปรียบกัน ช่วยกันทำงานดี

ผู้วิจัย : แล้วใครเป็นคนชวนให้ย้ายมาครับ

นายสาธิต : แกชื่อพี่ต๋อย แกทำงานมาก่อนผมหลายปี ตอนแรก ๆ แกก็ชวนผมเหมือนกัน แต่ผมยังไม่อยากลอง เพราะตอนนั้นยังแรงดีอยู่ แต่ช่วงหลัง ๆ นี้แรงตก เลยขอทดลอง ก็ได้ผลดี ทำงานไม่เหนื่อยเลย มั่นใจดีจริง ๆ ก็เลยคิดใจ คนเก่า ๆ ส่วนใหญ่ย้ายกันทั้งนั้น เพราะอายุมาก ชี้นแก่แล้วแกเลยทำงานช้า ไม่ได้งาน แกก็เลยออกพอดี

ผู้วิจัย : แล้วก่อนหน้าที่จะมาทำงานในโรงฆ่าสัตว์ สาธิตทำอะไรมาก่อน

นายสาธิต : ก่อสร้างครับ แต่เบื่ ย้ายที่บ่อย งานก็หนักพอ ๆ กัน แต่ได้เงินน้อยกว่า ทำอยู่หลายปีเหมือนกัน แต่เบื่ตรงที่ย้ายที่อยู่บ่อย ย้ายไปเรื่อย ๆ แล้วแต่เจ้าแกจะได้งานที่ไหน ผมอยากอยู่ในเมืองชล จะได้กลับบ้านไปดูแลแม่บ้าง

ผู้วิจัย : งานปัจจุบันรายได้ดีไหม

นายสาธิต : พออยู่ได้ครับ ขึ้นอยู่กับจำนวนหมูที่เราทำได้ ถ้าทำได้มากก็ได้เงินมาก บางอาทิตย์ก็ได้หลายพัน นี่ยังได้กินยานะ วันหนึ่งฆ่าแหละได้สิบ 14 - 15 ตัว สบาย ๆ ตอนแรก ๆ ก็พอมีเงินเก็บบ้างครับ เพราะไม่ใช้จ่าย พอช่วงใช้จ่ายแรก ๆ ก็ยังได้อยู่ครับ แต่ช่วงหลังยาแพง ไม่ไหว ไม่มีเงินเก็บเลยไปกัยยาบ้าหมด

ผู้วิจัย : เคยไปเที่ยวสถานเริงรมย์บ้างไหม

นายสาธิต : เคยครับ ไปกับเพื่อน ๆ รุ่นเดียวกันที่ทำงานนะแหละ ก็ไปแล้ว ๆ นี่ ไปช่องบาง การาโอเกาะบ้าง กินเหล้ากันบ้าง ตามภาษาผู้ชาย เดือนหนึ่ง ครั้ง หรือ สองครั้ง ขึ้นอยู่กับเงินที่ได้ ครับ ช่วงกินเงินไม่ค่อยได้ไป เพราะมีหมูให้เชือดน้อย ยิ่งก่อนที่จะมาที่นี้เลย ไม่ค่อยได้ไปเลย ไม่มีเงินเหลือ

ผู้วิจัย : แล้วเคยไปเข้าวัดเข้าวาทำบุญบ้างหรือเปล่า

นายสาธิต : ไปครับ ไปกับแม่ ถ้ามีโอกาสก็จะไปทำบุญบ่อย ถ้าไม่ขึ้นก็ขี้เกียจมานอนเสียก่อน เรา ทำงานที่โรงฆ่าสัตว์ทุกวัน ฆ่าหมูเป็นพันเป็นหมื่นตัว ถ้าบาปเป็นเงินละก็ ปานนี้เป็นเศรษฐีไปแล้ว แต่เราก็ไม่คิดอะไรมาก เป็นอาชีพของเรา ถ้าเราไม่ทำคนอื่นก็ทำ ตราบใดที่คนยังกินหมูอยู่ ยึดคติ บาปอยู่ที่คุณทำ กรรมอยู่ที่คนกิน

ผู้วิจัย : เคยทำกิจกรรมเพื่อชุมชนไหม

นายสาธิต : ทำ แต่ไม่ใช่ที่นี้ เป็นที่บ้าน บางวันเขามีผ้าป่า มีกฐิน ก็ไปช่วยที่วัดแถวบ้านแม่ แต่ นาน ๆ ครั้ง ไม่ทุกปีหรอก

จุดหักเหที่เข้ามาสู่การบำบัด

ผู้วิจัย : แล้วอะไรที่ทำให้สาธิตมาบำบัดที่โรงเรียนวิวัฒน์พลเมือง

นายสาธิต : ถูกจับครับ ไม่รู้โชคดีหรือโชคร้าย วันนั้น นั่งมอเตอร์ไซด์ไปกับเพื่อน ตำรวจโผล่มา จากไหนไม่รู้ ดักเรียก และขอตรวจ วันนั้นติดตัวมา 3 เม็ด เลยถูกจับแล้วถูกส่งมาที่โรงเรียน แต่ก็ดี จะได้เลิกซะที เพราะถ้าเลิกเอง คงไม่มีโอกาส นี่เพิ่งออกมา กะว่าจะลองหยุดสักพักหนึ่ง เอาไว้ไม่ ไหวจริง ๆ ค่อยว่ากันใหม่ เพราะคิดดูแล้ว ค่ายากับค่าแรงพอ ๆ กัน ทำมากก็ไปเสียให้กับยาบ้ามาก ผู้ทำน้อย เหนื่อยน้อย พอมีเงินเหลือบ้างดีกว่า โชคดีที่เฒ่าแก่ แก่เข้าใจ เลยให้ทำงานต่อ

การวางแผนการณในอนาคต ทั้งระยะสั้นและระยะยาว

ผู้วิจัย : สาธิตวางแผนการณในอนาคต ทั้งระยะสั้นและระยะยาวอย่างไรบ้าง

นายสาธิต : ระยะสั้น ก็คงยังทำงานที่โรงฆ่าสัตว์ไปสักพักก่อน เพราะไม่รู้จะไปทำอะไรกัน เหมือนกัน ระยะยาว อยากเลิกทำงานฆ่าหมูไปทำงานอย่างอื่น ที่คาดการณ์ไว้ก็อยากเปิดเชิงหมู เล็ก ๆ ขายซักแห่ง เคยคุยกับเฒ่าแก่เหมือนกัน แกบอกว่า ก็เอาสิ จะขายหมูให้ในราคาพิเศษ ผมดีใจ มาก แต่ตอนนี้ยังไม่มีทุน ชั่งเชิงหมูก็แพง เลยคิดว่าทำงานเก็บเงินสักระยะหนึ่ง หากได้ ๆ ซักคั่น มอเตอร์ไซด์พ่วงข้างก็ได้ ไปเปิดเชิงหมูตามตลาดนัด แร่ไปเรื่อย ๆ สนุกดี ไม่ต้องพึ่งยาบ้าด้วย

ผู้วิจัย : ความใฝ่ฝัน หรือเป้าหมายที่วางไว้ของสาธิต คืออะไร

นายสาธิต : ก็อย่างที่บอกครับ อยากมีเชิงหมูเป็นของตัวเอง เราถนัดเรื่องนี้อยู่แล้ว มีแหล่งหมู ราคาถูก เป็นเฒ่าแก่เอง ไม่ต้องเป็นลูกจ้างใจ จะหยุดเมื่อไหร่ก็ได้ คิดว่าไม่เกินปีหน้าผมคงหาทาง

ขยับขยายครับ แต่คงไม่ยืมเงินใครไม่ได้ เพราะพี่น้องก็จนเหมือนกัน ต้องพึ่งลำแข้งตัวเอง แต่ตอนนี้พยายามไม่ใช้จ่ายก่อน เก็บเงินให้ได้สักก้อน หามอเตอร์ไซค์สักคัน พอแล้วครับ ตัวคนเดียว
 ผู้วิจัย : ขอบคุณมากครับคุณสายันต์ สิ่งที่ได้จากคุณมีประโยชน์มากครับ และข้อมูลเหล่านี้จะเป็นประโยชน์ต่อไปกับคนอื่น ที่ติดยาบ้า

นายสายันต์ : ยินดีครับ วันหลังมาเยี่ยมผมได้นะครับ

การสัมภาษณ์และสังเกตจากบุคคลอื่นที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัยได้ดำเนินการสัมภาษณ์เพื่อนร่วมงานของนายสายันต์ ที่ทำงานในโรงฆ่าสัตว์ด้วยกัน

ผู้วิจัย : สวัสดีครับ ผมขอรบกวนสัมภาษณ์เกี่ยวกับคุณสายันต์ เพื่อใช้เป็นข้อมูลในการวิจัย โดยการสัมภาษณ์นี้จะไม่ส่งผลกระทบต่อคุณ และคุณสายันต์ทั้งในด้านกฎหมายและการดำเนินชีวิตไม่ว่ากรณีใด ๆ ทั้งสิ้น โดยไม่มีการเปิดเผยชื่อจริง และสิ่งที่ได้จากการสัมภาษณ์จะเก็บเป็นความลับ ไม่ทราบว่ามีชื่ออะไรครับ

นายคำรงค์ : ชื่อคำรงค์ ครับ

ผู้วิจัย : ทำงานที่นี่มากี่ปีแล้วครับ

นายคำรงค์ : 3 ปีแล้วครับ

ผู้วิจัย : แล้วรู้จักคุณสายันต์มานานแค่ไหนแล้วครับ

นายคำรงค์ : ก็ตั้งแต่เริ่มทำงานที่นี่แหละครับ เขามาทำงานก่อนผม

ผู้วิจัย : เขาเป็นอย่างไรบ้างครับ นิสัยใจคอ อารมณ์

นายคำรงค์ : ก็ดีครับ เป็นคนนิสัยดี อดทน ตั้งใจทำงาน ขยัน กับเพื่อน ๆ ที่นี่ก็ดีมาก ชอบเขาทุกคน

ผู้วิจัย : แล้วรู้ไหมครับว่าเขาใช้จ่าย

นายคำรงค์ : รู้ครับ ที่นี้ก็ใช้กันหลายคน แต่ผมไม่ได้ใช้นะครับ ที่นี้งานหนัก ต้องเริ่มงานตั้งแต่บ่าย ๆ ว่าจะเสร็จก็เช้าอีกวัน แต่เงินเดือน ถ้าขยัน ๆ ก็เก็บเงินได้เยอะ ก็เข้าใจเขาค่ะว่าเขาใช้จ่าย เพราะมันจำเป็น เขาทำงานไม่ทันเพื่อน ๆ ไม่ได้ใช้เพราะความสนุก

ผู้วิจัย : แล้วตอนก่อนที่เขาไปบำบัด กับหลังจากที่เขาไปบำบัด เป็นอย่างไรบ้างครับ

นายคำรงค์ : เห็นเขาก็เหมือนเดิมนะ ไม่เห็นมีอะไรเปลี่ยน ยังขยันเหมือนเดิม ยังเป็นสายันต์คนเดิม เป็นยังงี้ก็เป็นอย่างงั้น แต่ดูเขาอ้วนขึ้น ผิวพรรณดีขึ้น

ผู้วิจัย : แล้วคิดว่าเขาจะใช้จ่ายใหม่อีกไหมครับ

นายคำรงค์ : ก็ไม่รู้เหมือนกันครับ คงไม่มั้ง ตอนนี้ยาบ้ามันแพง ทำงานขยันขึ้น ก็ไม่คุ้มค่ายา สู้อำนาจไปเรื่อย ๆ คิดว่าเขาคงไม่ใช้อีก

ผู้วิจัย : แล้วพ่คิดว่าสภาพแวดล้อมที่นี่เป็นอย่างไรบ้างครับ

นายคำรงค์ : ก็อย่างที่เห็น มันเป็นอย่างนี้มาเป็นสิบปีแล้ว ไม่เห็นมีอะไรเปลี่ยนแปลง แต่รู้สึก ยาบ้าน้อยลงนะ ตั้งแต่รัฐบาลเขาประกาศสงครามกับยาเสพติด ยาบ้าแพงขึ้น เม็ดหนึ่งเกือบสองร้อย บางทีก็สองร้อยกว่า คนแถวนี้หาเข้ากินคำ ไม่มีปัญญาไปซื้อมาเสพหรอก แต่เห็นมันก็ไปติดยา อย่างอื่น คนมันชอบเลิกไม่ได้หรอกครับ ผมก็อยู่แถว ๆ บ้านพี่สาธิตันะครับ ปกติก็ไม่ได้ยุ่งกับใคร ไม่มีเวลาครับ กลับไปก็หลับแล้ว

ผู้วิจัย : ขอบคุนมากครับ วันหลังผมมาคุยด้วยใหม่

นายคำรงค์ : ครับ

คนที่ 2 นายวรกิจ

สภาพทางสังคมและสิ่งแวดล้อมในด้านการดำเนินชีวิต ส่วนตัว ครอบครัว สังคม และการประกอบอาชีพการงาน

ผู้วิจัย : หลังจากได้พูดคุยกับคุณ วรกิจ ที่โรงเรียนวิวัฒนเมือง ที่ฐานทัพเรือสตูลแล้ว ผมอยาก ได้ข้อมูลเพิ่มเติมที่ละเอียดมากขึ้น เป็นแนวทางในการศึกษาวิถีชีวิตของผู้ใช้ยาบ้า เพื่อจะได้ข้อมูล ในการศึกษาเพื่อเป็นแนวทางในการช่วยเหลือผู้อื่นที่ติดยาเสพติด โดยข้อมูลที่ได้ ชื่อนามสกุล จริง จะเป็นความลับ จะทราบเฉพาะคนที่เกี่ยวข้องเท่านั้น และ ไม่มีผลต่อทางกฎหมาย ต่อการดำเนิน ชีวิตไม่ว่ากรณีใดทั้งสิ้น

ผู้วิจัย : จากที่เราคุยกันครั้งก่อน ผมบันทึกไว้ว่า คุณวรกิจ อายุ 30 ปีแล้ว ไม่ทราบว่า เกิดที่ไหน ครับ

นายวรกิจ : ก็อำเภอนี้แหละครับ ตั้งแต่จำความได้ก็อยู่ที่นี้มาตลอด พ่อแม่ผมเป็นคนที่นี่ครับ ตั้งแต่จำความได้ผมก็อยู่ที่นี้แล้ว แต่บ้านที่ผมเกิดไม่ได้ตั้งอยู่ที่นี้ อยู่หมู่บ้านถัดไปครับ แต่เมื่อสิบ กว่าปีก่อนพ่อแม่ย้ายมาอยู่ที่หมู่บ้านชาวประมงมันสะดวกครับ ใกล้สะพานปลา ออกเรือมัน สะดวก

ผู้วิจัย : ที่บ้านมีใครอยู่บ้างครับ

นายวรกิจ : ก็มี ย่า มีพ่อ มีแม่ พี่สาว น้องสาว หลานชายอายุ 7 ขวบ อีก คน พ่อตอนนี้อยู่ รับจ้างซ่อมอวน แต่ก่อนบ้านผมมีเรือเอง ผมก็ยังช่วยพ่อออกเรือ แต่เมื่อ 5 - 6 ปี นี้พ่อเขาแก่ทำไม่ไหว ผมก็ทำคนเดียวไม่ได้ ไปจ้างเขาก็ได้ไม่คุ้มค่าแรง คำน้ำมัน เรือมันเล็กออกไกล ๆ ไม่ได้ แบบ ออกเย็นกลับเช้า ช่วงก่อนก่อนนั้นปลามันเยอะหาได้พอค่าแรงค่าน้ำมัน แต่หลัง ๆ นี้ปลามันหาไม่ ค่อยได้ ต้องออกไปไกล ๆ ไปที่ สองสามวันถึงได้ปลามาขาย พ่อเลยขายเรือทิ้ง มารับจ้างซ่อมอวน แทน แกก็สบายดีไม่เจ็บไม่ไข้ ส่วนแม่กับพี่สาวน้องสาว ก็ไปรับจ้างแกะหมึก ตากหมึก ตากปลาทำ ปลาแห้ง รับจ้างเป็นรายวัน ก็พออยู่ได้ ส่วนยายก็เลี้ยงหลานสาว ตอนนี้อายุ 7 ขวบ ไปโรงเรียนแล้ว

ผู้วิจัย : แล้วภายในบ้านเป็นอย่างไรบ้างครับ ผมหมายถึง ความสัมพันธ์กับบุคคลในบ้านนะครับ
 นายวรกิจ : ก็ดีครับ ดีกันทุกคน ไม่ค่อยมีปากเสียงกัน นอกจากพ่อกับแม่ก็มีบ้าง พ่อเขาขี้บ่น แม่
 ขี้รำคาญ ชอบเถียงกัน ซินแล้วครับ ส่วนพี่ ๆ น้อง ๆ ก็รักกันดี ต่างคนก็ต่างทำมาหากิน

ผู้วิจัย : แล้ววรกิจละครับ มีแฟน หรือยัง

นายวรกิจ : เคยมีครับ แต่ตอนนี้เลิกกันแล้ว เลิกกันได้ 2 ปีแล้ว เคยอยู่ด้วยกันมา 5 ปี ได้กันตั้งแต่
 ผมอายุ 23 ปี เขาอ่อนกว่าผม 2 ปี ตอนแรก ๆ ก็ราบรื่นดีครับ ตอนช่วง 3 ปีหลังนี่เขาไปทำงาน
 โรงงานแถวมาบตาพุด ก็ไม่ไกลครับ ไปเช้า เย็นกลับ พอหลัง ๆ นี่เขาไม่ค่อยกลับไปค้างบ้านเพื่อน
 เขาบอกว่านั่งรถทุกวันเปลืองค่ารถ ผมเองก็ออกเรือบ่อย ไปที 2-3 วัน ก็เลยไม่ค่อยได้เจอกัน เขาก็
 มีสังคมของเขา นานเข้าก็อยู่ด้วยกันไม่ได้ ก็ยังดีที่ไม่มีลูกด้วยกัน แต่ถ้ามีอาจจะไม่เลิกกันก็ได้ ได้
 ขำว่าตอนนี้เขามีแฟนใหม่แล้ว ก็คนที่ทำงานที่เดียวกันนะแหละ ส่วนผมตอนนี้ยังไม่คิดจะมีใหม่
 ไม่อยากมีภาระ

ผู้วิจัย : แล้วกับคนอื่น ๆ ละ เป็นอย่างไรบ้าง เพื่อนบ้าน เพื่อนร่วมงาน พวกนี้

นายวรกิจ : เพื่อนบ้านก็พอพึ่งพาอาศัยกันได้ครับ ช่วยกันเฝ้าบ้านบ้าง ก็อย่างที่ดูเห็น บ้านมันไม่มี
 ฝา เห็นกันหมด ใครมีข้าวของอะไร แต่ไม่เคยหาย ช่วย ๆ กันดู ส่วนใหญ่เพื่อนบ้านก็เหมือนกับผม
 คือบางบ้านก็ยังออกเรือเล็กกันอยู่ ลอบปูบ้าง ไคหมักบ้าง ก็พออยู่ได้ บางคนก็รับจ้างเหมือนผม
 ออกเรือที่สองสามวัน บางคนก็ออกเป็นอาทิตย์เป็นเดือน ไปไกล ๆ ถึงเขมร ถึงอินโด โน่น แต่ผม
 ไม่เอาละ ไปไกล ๆ เสี่ยง ห่วงบ้านด้วย มีแต่ผู้หญิง กับคนแก่ เด็กด้วย เขาก็ดีกับผมทุกคนนะ ไม่
 เคยทะเลาะแวงกัน ส่วนเพื่อนร่วมงานก็ เพื่อนที่ลงเรือด้วยกัน ก็คนแถวนี้แหละครับ เพื่อน ๆ
 กันทั้งนั้น

ผู้วิจัย : ขึ้นเรือแล้ววรกิจทำอะไรบ้างครับ

นายวรกิจ : เอาตั้งแต่ก่อนเรือออกเลยนะครับ ก็ก่อนเรือออกช่วงบ่ายได้งั่งก็มาตาม ช่วยกันขน
 อวนขนเชือก ขนน้าแข็งลงเรือ ขนน้าขนอาหาร เพื่อไว้สองสามวัน ถ้าแก่ก็เติมน้ำมันเรือให้เต็ม
 ตรวจสอบเครื่องเรือ ถ้าทุกอย่างพร้อม ก็เย็น ๆ ก็ออกทะเลครับ ต้องดูช่วงน้ำขึ้นว่าขึ้นกี่โมง ตรงไหนมี
 ปลาดี แนวหิน ได้กั้งเขารู้ดี พอถึงที่หมายก็เอาอวนลง ลากไปสักพักก็ดึงขึ้น ก็ช่วยกันครับ มันหนัก
 ต้องคอยสาวเชือก เอาปลาขึ้น ได้หลายอย่างครับ ปลาสารพัด ปู หมึก กุ้งทะเลก็มี พอได้มาก็คัดปลา
 อันไหนขายได้ราคาเป็นปลาดูดก็แยกไว้ต่างหาก อันไหนปลาเบ็ด คือปลาตัวเล็ก ๆ ไม่มีราคา
 เอาไว้ทำอาหารสัตว์ ปู หมึก แยกกันไว้ แล้วก็เอาเข้าห้องเย็น ส่วนที่เหลือก็กวาดทิ้ง พวกสาหร่าย
 หอยตัวเล็ก ๆ ไม่มีราคา กวาดทิ้งหมด แล้วก็เตรียมอวนลากใหม่ บางทีโดนหินบ้าง อะไรบ้าง ขาด
 ก็ต้องช่วยกันซุน แล้วก็ลงใหม่ ทำซ้ำ ๆ บางทีก็ตกหมึกกลางคืนบ้าง เสร็จแล้วก็พัก เขาก็มีคนหุงหา
 อาหารให้กิน ช่วยกันทำ ช่วยกันเก็บ แล้วก็หาที่ลงอวนใหม่ เป็นอย่างนี้ครับ บางทีได้ปลาเต็มเรือ ก็

กลับเลย บางทีก็ได้ปลานิดเดียว ก็กลับ แล้วเตได้กั้ง พอถึงสะพานปลา ส่วนใหญ่เข้ามิด ก็ช่วยกันเอาปลาขึ้น เมียได้กั้งก็มารับไป ขายที่สะพานปลานั้นแหละครับ มีคนมาซื้อถึงที่ พอสาย ๆ หนอยก็รับเงินค่าแรงจากได้กั้ง เทียวหนึ่งก็ได้พันกว่าบาท เฉลี่ยเดือน ๆ ก็ได้เกือบหมื่น ถ้าช่วงไหนอากาศดี ออกเรือบ่อย ก็ได้หมื่นกว่าบาท

ผู้วิจัย : แล้วช่วงพักทำอะไรครับ

นายวรกิจ : นอน กลับมาจากสะพานปลา สาย ๆ ก็หาอะไรกิน อาบน้ำนอน ตื่นก็เย็น ๆ โนนครับ พัก สองสามวันก็ไม่ไปไหน นั่ง ๆ นอน ๆ บางคืนก็เที่ยวบ้าง แล้วแต่มีคนชวนหรือเปล่า

ผู้วิจัย : แล้ววรกิจเรียนจบชั้นอะไรครับ

นายวรกิจ : จบ ป.6 ครับ พี่สาว น้องสาว จบ ป.6 กันทุกคน ไม่มีปัญญาเรียนต่อ อ่านออกเขียนได้ครับ บวก ลบ คูณ หาร ได้ ทุกคนครับ นี่หลานชาย กะว่าจะให้มันเรียนสูง ๆ หนอย มันจะได้ไม่ลำบากเหมือนพวกผม มีอนาคตดีกว่านี้ ช่วย ๆ กันส่ง ตอนนี่เรียนฟรีแล้ว ถึง ม.6 เลย

ผู้วิจัย : ผมขอเข้าเรื่องเลยละครับ วรกิจ ใช่ว่าไปเข้ามาที่ปีแล้วครับ

นายวรกิจ : 2 ปีแล้วครับ ตั้งแต่เลิกกับเมีย ช่วงนั้นมันเบื่อ ๆ ชีวิต เซ้ง ไม่อยากทำอะไร ออกเรือก็นั่ง ๆ นอน ๆ จนได้กั้ง ค่าเพื่อนมันเลยชวนให้ลองใช้ดู เอ๊ะมันได้ผลดีแฮะ ขยันทันตาเลย ทำเท่าไรก็ไม่เหนื่อย ไม่เบื่อด้วย ตั้งแต่นั้นมาเลยใช้ประจำ ก็เริ่มจาก ขาเดียวก่อน แล้วก็เพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ จนสูงสุด ครั้งละเม็ด ถึงเอาอยู่ แต่กลับมามันนอนเป็นตายเลย หลัง ๆ อยู่เฉย ๆ ไม่ออกเรือก็อยากยา ติดมัน

ผู้วิจัย : แล้วเคยถูกจับไหมครับ

นายวรกิจ : เคยถูกจับ 2 ครั้ง ครั้งแรกที่สะพานปลา ได้กั้งไปประกันมา ครั้งที่สอง ที่ตลาดไปเที่ยวกับเพื่อน ได้กั้งก็ไปประกันมาอีก ครั้งที่ 3 นี้ ที่สะพานปลา เลยถูกส่งไปที่โรงเรียนวิวัฒนพลเมือง ไกล ๆ บ้านนี้เอง

ผู้วิจัย : วรกิจมีความรู้เกี่ยวกับยาบ้าอย่างไรบ้างครับ

นายวรกิจ : ก็ได้ยินข่าวบ่อย เห็นจับที่โน่น ที่นี้ ตอนแรกก็ไม่คิดจะใช้หรอกครับ ไม่สนใจ กลัวเป็นบ้า ไอ้พวกจับตัวประกัน แล้วถูกชาวบ้านประหารกัน ก็รู้ครับว่าไม่ดี แต่ตอนนั้นอารมณ์มันพาไป มันเบื่อ มันเซ้ง เลยลองดู อยากรู้เหมือนกันว่ามันเป็นอย่างไร ใช้แล้วมันก็มีผลดีเหมือนกัน ขยัน ทำงานไม่เหนื่อยดี

เกี่ยวกับสาเหตุการไปสูยาบ้า

ผู้วิจัย : แล้วสาเหตุที่ทำให้ติดยาละครับ

นายวรกิจ : เพื่อน กับอารมณ์ตอนนั้นครับ

ผู้วิจัย : แล้วไปได้ยาบ้ามาจากไหนครับ

นายวรกิจ : ตอนแรก ๆ ก็แบ่งซื้อจากเพื่อนที่อยู่บนเรือด้วยกัน ตอนหลังนี้ก็ซื้อจากเด็กเดินยาแถวสะพานปลา

ผู้วิจัย : แล้วรู้ไหมครับ ว่ามันมาจากไหน

นายวรกิจ : พอรู้ครับ เคยถามเด็กเดินยา แต่มันบอกว่าจะรู้ไปทำไม ก็เลยไม่สนใจ ไม่ถามอีก แต่ตอนหลังนี้ซื้อจากเด็กอีกคน ถูกกว่า เห็นมันบอกว่ามาจากฝั่งเขมร มาจากเรือประมงที่ไปเขมร แล้วถูกเรือ ตีตมาขาย ถูกกว่าฝั่งไทย ช่วยหลังผมก็รับมาขายบ้าง แต่ไม่มาก ให้พ่อค้าที่ใช้เองพอ ขายมาก มีไ้ไว้มากถูกจับกั้ตติคคหลายปี

ประเด็นเกี่ยวกับการใช้ยาบ้าและผลกระทบจากการติดยาบ้า

ผู้วิจัย : ใช้ยามา 2 ปีแล้ว จำได้ไหมครับว่าช่วงไหน

นายวรกิจ : ปลายปี 45 ตอนนั้นเลิกกันแฟนใหม่ ๆ ประมาณเดือน พฤศจิกายน ใกล้เคียง ๆ วันลอยกระทง จำได้ พอเลิกกันแฟนได้ 3 วัน ไปลงเรือ เพื่อนมันเลยชวน อย่างที่เล่าให้ฟังตอนแรก ว่า อารมณ์วันเบื่อ ๆ เซ็ง ๆ เลยอยากลอง ตอนนั้นเพื่อนมันให้ลองฟรี หลัง ๆ ซื้อเอง ซื้อจากเพื่อนคนที่ให้ลองนะแหละครับ ตอนนั้นเม็ดละ 70 หรือ 80 บาท ตอนนั้นเม็ดหลายร้อย

ผู้วิจัย : แล้วรู้ตัวว่าติดยาบ้าตั้งแต่เมื่อไหร่

นายวรกิจ : 3 เดือนแรก ครับ พอออกเรือ แล้วไม่ใช้มันเหมือนขาดอะไรไปบางอย่าง ไม่มีแรง ไม่ขยัน เบื่อ เซ็ง ไม่มีสมาธิ ทำงานพลาดบ่อย ก็เลยต้องใช้ประจำตอนออกเรือ แต่ช่วงหลัง ไม่ออกเรือก็ใช้

ผู้วิจัย : ตอนนั้นพอรู้ว่าติดยาแล้ว รู้สึกอย่างไรบ้างครับ และทำอะไร

นายวรกิจ : เฉย ๆ ไม่รู้สึกอะไร ตอนแรก ๆ คิดว่า เราใช้ยาเพื่อทำงาน คงไม่เป็นไรมาก ไม่ได้เสพติดทุกวัน ไม่กินก็ไม่เป็นไร ไม่กลัวบ้าด้วย

ผู้วิจัย : แล้วช่วงที่เราใช้ยาเราอยู่กับใครครับ

นายวรกิจ : ก็อยู่กับทั้งบ้านแหละครับ แต่เขาไม่รู้ เราใช้ยาเฉพาะอยู่บนเรือ ในบ้านเราไม่ได้ใช้ ตอนหลัง ๆ ก็ใช้ แต่แอบใช้ในห้องน้ำ ไม่มีใครในบ้านรู้ จนกระทั่งถูกจับครั้งที่ 2 ที่บ้านถึงรู้

ผู้วิจัย : แล้วบอกใครบ้างครับว่าเราใช้ยาบ้า

นายวรกิจ : ไม่ได้บอกใคร กลัวเขาไม่สบายใจ ก็รู้เฉพาะเพื่อนที่ลงเรือด้วยกัน ตอนเขารู้ตอนถูกจับครั้งที่ 2 เขาก็ห่วง แต่ก็ไม่ได้ว่าอะไรมาก เพราะแถวบ้านเขาก็ใช้กันหลายคน เพียงแต่เตือนว่า เลิกได้ก็เลิก รัฐบาลเขาปราบปรามจริงจัง เชื่อว่าจะเดือนร้อน

ผู้วิจัย : แล้วทำทีของพวกพ่อแม่พี่น้อง เพื่อนร่วมงาน เพื่อนบ้านเป็นอย่างไรบ้างครับ

นายวรกิจ : ที่บ้านก็ตกใจกันนะครับ ก็บอกเขาว่า ที่ใช้ยาไม่ได้ใช้เพราะสนุก แต่ใช้เพราะทำงาน ออกเรือมันเหนื่อย แต่เขาก็ไม่ได้แสดงท่าทีรังเกียจอะไร แต่ขอร้องว่าอย่าใช้ให้หลานเห็น เดี่ยวมัน จำเป็นแบบอย่าง ส่วนเพื่อนร่วมงานไม่ต้องพูดถึง ส่วนใหญ่มันใช้ ยกเว้นเด็ก ๆ มันไม่ใช้ ยิ่งเพื่อน บ้านก็พวกบนเรือนั้นแหละ มันจะว่าอะไร ใช้เหมือนกัน

ผู้วิจัย : พอดียาบ้าแล้วส่งผลกระทบอะไรบ้าง

นายวรกิจ : จน ครับ เงินไม่ค่อยเหลือให้พ่อ ให้แม่ ให้หลาน ยิ่งหลัง ๆ แพงขึ้น เม็ดหนึ่งเป็นร้อย แต่ ก็ถูกกว่าข้างนอกครับ มาจากเขมร ผ่านคนกลางน้อย มันเลยถูก ถ้าสังเกตให้ดี ไม่เคยมีข่าวจับยาบ้า จากพวกเรือประมง คือ มันเอามาไม่เยอะครับ เอามาครั้งละแค่หลักร้อย แค่ออใช้ในกลุ่ม ไม่ได้ส่ง ต่อ ตำรวจเขาก็เลยไม่ค่อยสนใจ ไปจับรายใหญ่ ๆ ดีกว่า ทีละเป็นแสนเม็ด

ผู้วิจัย : แล้วการใช้ชีวิตเป็นอย่างไรบ้าง ตั้งแต่ติดยา

นายวรกิจ : ก็หลบ ๆ ซ่อน ๆ บ้าง บ้างครั้ง กลัวถูกจับ กลัวหลานเห็น นอกนั้นก็ปกติครับ แต่เที่ยว น้อยลง ไม่มีสตางค์

ผู้วิจัย : แล้วดูแลตัวเองอย่างไรบ้างครับ

นายวรกิจ : เปล่าครับ ก็ทำตัวปกติ ไม่ได้ดูแลอะไรเป็นพิเศษ ไปทำงาน กลับมานอนบ้าน เหมือนเดิมครับ

ผู้วิจัย : แล้วความสัมพันธ์กับครอบครัวหลังติดยาเป็นไปอย่างไรบ้างครับ

นายวรกิจ : ปกติครับ ไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลง นอกจากพอบ่นบ้าง พอบ่นมาก ๆ ผมก็ออกจากบ้าน ไปนอนเล่นบ้านเพื่อน ไม่อยากเถียงแก ก็เข้าใจว่าแกห่วง

ผู้วิจัย : แล้วคนอื่น ๆ ละครับ

นายวรกิจ : เหมือนเดิมครับ ทั้ง คนอื่น ๆ ในบ้าน เพื่อนบ้าน ได้กั๊ง ก็ปกติดีทุกคนครับ

ผู้วิจัย : แล้วค่าครองชีพ เป็นอย่างไรบ้าง

นายวรกิจ : ลำบากขึ้นครับ จะซื้ออะไรก็ต้องระวัง จะกิน จะเที่ยว จะกินเหล้า ก็ต้องระวังไม่ให้ใช้ เงินมาก เดี่ยวไม่มีซื้อยา ทำงานไม่ไหว

ผู้วิจัย : แล้ว วรกิจมีงานอดิเรก อะไรบ้างครับ

นายวรกิจ : นอนใช้งานอดิเรกหรือเปล่าครับ ถ้าไม่มีอะไรทำส่วนใหญ่ก็นอน บางทีก็เล่นกับหลาน บ้าง กับหมาที่บ้านบ้าง อ่านหนังสือพิมพ์บ้าง

ประเด็นเกี่ยวกับประสบการณ์ชีวิตก่อนเข้าสู่การบำบัด

ผู้วิจัย : โดยปกติก่อนใช้ยาเสพติด ความสัมพันธ์กับครอบครัวเป็นอย่างไรบ้าง

นายวรกิจ : ที่ก่อนกับพ่อ ก็ดีมากครับ ทำงานด้วยกัน ออกเรือด้วยกัน ช่วยกันทำงาน จะสนิทกับ พ่อมาก ตอนเด็ก ๆ พ่อไปไหน ผมไปด้วย ก็เป็นลูกชายคนเดียวครับ พ่อรักมาก ตามใจทุกอย่าง

อยากกินอะไร อยากได้อะไร พ่อหาได้พ่อก็หาให้ ผมเริ่มออกเรือกับพ่อตั้งแต่จบ ป.6 ก็ ประมาณ 13 ปีครับ ช่วยพ่อทุกอย่าง ช่อมเรือ ชุนอวน ช่อมเครื่อง ทุกอย่าง เป็นอย่างนั้นตั้งหลายปี จนพ่อขายเรือเพราะทำไม่ไหว ก็เลย ห่าง ๆ กันบ้าง แต่ก็อยู่บ้านกับแม่บ่อยมากกว่าคนอื่น ๆ เพราะพ่อมารับจ้างช่อมอวนที่บ้าน ถ้าผมไม่ออกเรือก็นอนอยู่ที่บ้าน แยกกับข้าวกับปลาให้กิน ส่วนแม่ก็ปักตึกครับ แม่เป็นคนขยันมาก ตั้งแต่เกิดมาเห็นแม่ไม่เคยอยู่บ้านเลย ไปรับจ้างเขาทำงานที่โน่น บ้างที่นี้บ้าง แล้วแต่คนจะจ้าง แม่เขาจะดูแลพวกพี่สาว น้องสาว ครับ สามคนนั้น เขาไปไหนไปกันเหมือนกัน อย่างรับจ้างเขาทำหมึก ทำปลาเค็ม ก็ไปกันทั้ง 4 คน แม่เขาเป็นคนขี้รำคาญ ส่วนพ่อขี้บ่น แต่ก็ไม่เห็นพ่อกับแม่ทะเลาะกันแรง ๆ นะครับ อย่างมากก็ขึ้นมึงกูเอง ส่วนพี่สาวสองคนเขาก็ไม่แต่งงาน กับผมเขาคือดี แต่ตอนเด็ก ๆ ชอบแกล้งผมประจำ แบบเอ็นดูนะครับ ส่วนน้องสาวคนเล็ก เขามีแฟนแล้ว แต่เลิกกันตั้งแต่มันคลอดลูกได้ 3 เดือน ไปมีเมียใหม่ ก็เลยเลิกกัน และก็ไม่เห็นมันมีแฟนใหม่ มันบอกมันเบื่อ ผมรักน้องคนนี้นี่มาก มีอะไรให้หมด ยังมีหลาน ผมรักมันมาก ให้เงินมันบ่อย ของเล่น ขนม ผมซื้อให้ทั้งนั้น ถึงพวกเราจะจนแต่ก็รักกัน ดีครับ

ผู้วิจัย : แล้วพ่อกับเขาว่าวถึงถูกจับ พวกเขาเป็นอย่างไรบ้าง

นายวรภิจ : ก็ตกใจกันใหญ่เลยครับ พ่อเนี่ยค่าผมเอ็ดโรงพักเลย แต่ผมบอกว่าไม่ได้ติดมัน แค่ใช้กินให้มันขยันทำงานเฉย ๆ ที่บ้านก็เข้าใจ แต่ก็อยากให้เลิก มันไม่ดี เดี่ยวเป็นบ้าเหมือนอย่างในทีวี พี่น้องจะลำบาก

ผู้วิจัย : พอเขารู้แล้วเขาแนะนำอะไรบ้างไหม

นายวรภิจ : เขาก็บอกให้เลิก ทุนได้ก็ทุนทำงานไป ถ้าทำไม่ไหว ก็เปลี่ยนงาน ไปรับจ้างช่อมอวนอย่างพ่อ หรือไปทำหมึก ทำปลาเค็มอย่างแม่กับพี่สาวน้องสาวก็ได้ หรือไปทำงานโรงงานก็ได้ เขารับสมัครกันเยอะแยะ จะได้ไม่เหนื่อยมาก จะได้ไม่คุ้มเสีย ผมก็บอกว่า ทำได้ก็ทำไปก่อน ถ้าทำไม่ไหวค่อยเปลี่ยนงานก็ได้ ผมไม่อยากเป็นลูกจ้างรายวัน ได้วันละไม่กี่ดั่งส์ ทำงานตั้งแต่เช้ายันเย็น หุดยก็ได้ไม่ได้ หุดย สู้อยู่เรือไม่ได้ ทำงานได้เงินเป็นก้อน ได้พักอยู่บ้านหลายวันด้วย พวกเขาไม่ได้ว่าอะไรต่อ

ผู้วิจัย : แล้วสภาพแวดล้อมในชุมชนที่เราอาศัยอยู่เป็นอย่างไรบ้าง

นายวรภิจ : ก็เหมือนกับชุมชนชาวเลที่อื่น ๆ แหละครับ บ้านอยู่ริมทะเล ขยะเกลื่อน ทั้งบนบก ทั้งในน้ำ ห้องน้ำห้องส้วมก็ไม่ดี บ้านก็เหมือน ๆ กัน มีผาบ้าน ไม่ครบสี่ด้าน มันด้านลมครับ หน้าลมแรง ๆ ปล่อยให้หมด ส่วนใหญ่ก็ประกอบอาชีพเกี่ยวกับประมง ออกเรือ ทำงานสะพานปลา รับจ้าง รายได้พออยู่ได้ครับ แต่บางคนก็ออกไปทำงานโรงงานกัน ส่วนคนที่ไม่ทำก็เพราะอายุเกิน เขาไม่รับ รายได้ก็พออยู่ได้ ไม่ต้องถึงกับขโมยเขากิน มันเป็นเรื่องชีวิตครับ มันเคยชิน ตั้งแต่รุ่นปู่ย่าตายาย ส่วนเรื่องยาเสพติด ก็มีคนใช้กันเยอะครับ ส่วนใหญ่คนที่ออกเรือจะใช้กัน

ผู้วิจัย : แล้วมีโอกาสที่จะใช้เวลาร่วมกับชนในชุมชนไหม

นายวรกิจ : ก็บ่อยครับ อย่างประเพณีวันไหล วันบุญ ทอดผ้าป่า กฐิน ไปบ่อ ช่างหน้าฝนนี้ไปบ่อ หรือไปช่วยงานบุญที่วัดบ่อย เพราะออกเรือไม่ได้

ผู้วิจัย : ลักษณะนิสัยของเพื่อนบ้าน และเพื่อนร่วมงานเป็นอย่างไรบ้างครับ

นายวรกิจ : ดีทุกคนครับ พึ่งพาอาศัยกันได้ คูอย่างบ้านเนีย ไม่มีฝา แต่ละบ้านก็มีเครื่องใช้ไฟฟ้า กันหลายอย่าง แต่ไม่เคยหาย ช่วย ๆ กันดู มีอะไรก็พึ่งพาอาศัยกัน บางทีเขาขอแรงเอาเรือขึ้นบก มาซ่อม หรือลงน้ำก็ต้องช่วยกัน เพื่อนบ้านดีทุกบ้านครับ ส่วนใหญ่ก็เป็นญาติ ๆ กัน ทั้งนั้น ตั้งรกราก ตั้งแต่สมัยปู่ย่าตายายแล้ว ไม่มีเหตุการณ์รุนแรงเหมือนที่อื่น ๆ

ผู้วิจัย : เคยทำงานอื่นไหมนอกจากออกเรือ

นายวรกิจ : ไม่เคยครับ เพราะทำมาตั้งแต่เด็ก ช่วยพ่อเขา แต่ก็คิดเหมือนกันว่า ถ้าอายุมาก ๆ ทำไม่ไหวเนี่ย อาจจะไปหาทำงานอย่างอื่น

ผู้วิจัย : งานปัจจุบันรายได้ดีไหม

นายวรกิจ : ถ้าไม่ติดยาบ้า ก็อยู่ได้สบาย ๆ ครับ เดือนหนึ่งก็เกือบหมื่นบาท ดูเล่นเอง พ่อแม่หลานได้สบาย ๆ

ผู้วิจัย : เคยไปเที่ยวสถานเริงรมย์บ้างไหม

นายวรกิจ : เคย แต่ไม่บ่อย นาน ๆ ครั้ง เดือนละครั้ง สอง ครั้ง แต่ก่อนที่อยู่กับแฟน ไม่เคยเที่ยวเลย ครับ เขาไม่ชอบ

ผู้วิจัย : ไปทำบุญบ่อยไหมครับ

นายวรกิจ : บ่อยครับ มันว่าง ไม่รู้จะทำอะไร เราออกเรือ ไปจับปลาไม่รู้ก็หมั่นก็แสนตัว เบียดเบียนเขาทั้งนั้น ถ้ามีโอกาสก็ไปทำบุญครับ พอสะดวกไปได้บ้าง

ผู้วิจัย : เคยทำกิจกรรมเพื่อชุมชนไหม

นายวรกิจ : ทำเป็นประจำ ใครขอให้ช่วยอะไร ช่วยหมด ยกเว้นวันที่ออกเรือ หรือวันที่เพิ่งกลับจากออกเรือ วันนั้นนอนทั้งวัน เขารู้ก็ไม่มาทวงครับ

จุดหักเหที่เข้าสู่การบำบัด

ผู้วิจัย : ทำไมมามารับบำบัดที่โรงเรียนวิวัฒน์พลเมือง

นายวรกิจ : ก็ถูกจับสิครับ ครั้งที่ 3 นี่แหละครับ ที่สะพานปลา คอนบ้าย ๆ กำลังจะออกเรือ วันนั้นเขามาตรวจ โชคร้าย ติดกระเป๋ายู 3 เม็ด แต่ก็โดนกันหลายคนครับ ไม่รู้ใครไปบอกตำรวจ

การวางแผนการณในอนาคต ทั้งระยะสั้นและระยะยาว

ผู้วิจัย : วรกิจวางแผนการณในอนาคต ทั้งระยะสั้นและระยะยาวอย่างไรบ้าง

นายวรกิจ : ระยะสั้น ก็คงออกเรือไปก่อนครับ จนกว่าจะทำไม่ไหว เพราะไม่ทำไปก็ไม่รู้จะไปทำอะไรเหมือนกัน ความรู้ก็ไม่มี อย่างมากก็เป็นยาม หรือทำงานในโรงงาน พออายุมากเขาก็ให้ออกอยู่ติดต่อนี้ทำไหวก็ทำไปก่อน แต่จะพยายามไม่ใช้ยา มันเปลือง เก็บเงินไม่อยู่ ระยะยาว ก็อยากเป็นได้กึ่ง รับจ้างเค้าแก่ออกเรือ สบายกว่าเยอะ ไม่ต้องทำงานหนัก ๆ แ่ ๆ เขาก็จ้าง เงินเดือนก็แพง เพราะประสบการณ์นี้ยิ่งแกยังมีประสบการณ์มาก ตอนนี้นำกำลังศึกษาอยู่ ศึกษาวิธีการเดินเรือ คุณลม คุณฟ้า แหล่งหาปลา ทรายโคที่คนยังกินปลา ชาวประมงก็อยู่ได้

ผู้วิจัย : ความใฝ่ฝัน หรือเป้าหมายที่วางไว้ เป็นอย่างไรบ้าง

นายวรกิจ : อยากเป็นได้กึ่ง เก็บเงินซื้อเรือเป็นของตัวเองสักลำ ออกทะเลเอง ถ้าโชคดี ก็อาจซื้อเพิ่มหลาย ๆ ลำก็ได้ เป็นเค้าแกเอง ดูแลกิจการเอง เค้าแกผมก็จบ ป.6 เหมือนกัน แต่ตอนนี้พยายามเลิกยาบ้าก่อนเป็นอันดับแรก

ผู้วิจัย : ขอบคุณมากครับคุณวรกิจ สิ่งที่ได้จากคุณมีประโยชน์มากครับ และข้อมูลเหล่านี้จะเป็นประโยชน์ต่อไปกับคนอื่น เพื่อป้องกันไม่ให้คนมาติดยาบ้าอีก

นายวรกิจ : ขอบคุณครับ วันหลังมาเยี่ยมผมอีกก็ได้นะครับ หรืออยากออกทะเลผมยินดีพาไปครับ การสัมภาษณ์และสังเกตจากบุคคลอื่นที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัยได้ดำเนินการสัมภาษณ์พี่สาวของนายวรกิจ ที่อาศัยอยู่ในบ้านเดียวกัน

ผู้วิจัย : สวัสดีครับ ผมขอรบกวนสัมภาษณ์เกี่ยวกับคุณวรกิจหน่อยครับ เพื่อใช้เป็นข้อมูลในการวิจัย โดยการสัมภาษณ์นี้จะไม่ส่งผลกระทบต่อคุณ และคุณวรกิจทั้งในด้านกฎหมายและการดำเนินชีวิตไม่ว่ากรณีใด ๆ ทั้งสิ้น โดยไม่มีการเปิดเผยชื่อจริง และสิ่งที่ได้จากการสัมภาษณ์จะเก็บเป็นความลับ ไม่ทราบว่ามีชื่ออะไรครับ

นางสาวประไพ : ประไพค่ะ

ผู้วิจัย : คุณเป็นพี่สาวของคุณวรกิจ หรือครับ

นางสาวประไพ : ค่ะ หนูเป็นพี่สาวคนรอง

ผู้วิจัย : แล้วคุณประไพอายุเท่าไรแล้วครับ

นางสาวประไพ : 32 ค่ะ พี่สาวคนโต ชื่อพี่สมพิศ อายุ 35 ต่อจากหนูก็ วรกิจ แล้วก็พี่น้องสาวคนเล็กอีกคน

ผู้วิจัย : มีครอบครัวหรือยังครับ

นางสาวประไพ : ยังค่ะ พี่สาวก็ยังไม่

ผู้วิจัย : แล้วตอนนี้ทำอะไรครับ

นางสาวประไพ : ก็จ้างเขาทำหมึก ทำปลาเค็ม ดากแห้งค่ะ ทำกันทั้งบ้าน ก็พออยู่ได้

ผู้วิจัย : แล้ววรกิจ เขาเป็นอย่างไรบ้างครับ

นางสาวประไพ : ก็ดีค่ะ ตั้งแต่กลับมาจากที่โรงเรียนในค่าย เห็นเขาดีขึ้น ดูดีขึ้น อ้วนขึ้น สงสัยเขาเลี้ยงดี

ผู้วิจัย : แล้วก่อนหน้าที่เขาจะไปบำบัดเขาเป็นอย่างไรบ้างครับ

นางสาวประไพ : เขาก็ขยันดินะคะ ออกเรือบ่อย นิสัยเขาก็ดี ฟังพาได้ แต่ช่วงก่อนที่จะถูกจับ ช่วงนั้นเห็นเขาอนอนอยู่บ้านบ่อย ไม่ค่อยออกเรือ ปกติเขาเป็นคนนิสัยใจคอดี เพื่อนเยอะ เพื่อนบ้านแถวนี้ชอบเขาทุกคน

ผู้วิจัย : ตอนที่รู้ว่าเขาติดยาบ้า ที่บ้านรู้สึกอย่างไรบ้างครับ

นางสาวประไพ : ตอนนั้นที่บ้านตกใจกันใหญ่เลยค่า พ่อนี้ค่าแฮ็คตะ โรลันไปหมด แม่ร้องไห้ใหญ่เลย เขาถูกจับยาบ้า เพื่อนเขาโทรมาบอก ที่บ้านก็เลยรีบไปโรงพัก ไปประกันออกมา ตอนนั้นหนูตกใจ สับสนไปหมด ทำอะไร ไม่ถูกเลย แต่พอไปเยี่ยมเขาที่โรงพัก เขาก็อธิบายให้ฟังว่า ไม่ได้ติดขนาดนั้น กินให้มันขยันเฉย ๆ ไม่ได้กินเยอะ ออกเรือมันเหนื่อย เราก็ค่อยสบายใจหน่อย กลัวมันเป็นบ้า สงสารมัน

ผู้วิจัย : อยู่ที่บ้านเขารับผิดชอบทำอะไรบ้างครับ

นางสาวประไพ : ก็ทุกอย่างแหละค่ะ เขจะมีรายได้ดีกว่าทุกคนในบ้าน เขาก็ให้พ่อ ให้แม่ ให้หลาน ให้ค่าเทอม ค่าขนม ของเล่นที่เห็นนี้เขาก็ซื้อให้หลานเขา

ผู้วิจัย : แล้วหลังจากที่เขาบำบัดกลับมาเห็นเขาใช้ยาบ้าอีกไหมครับ

นางสาวประไพ : ยังไม่เห็นนะคะ เห็นเขาบอกว่า ไม่เอาแล้วเจ็ด ไม่อยากไปอยู่โรงเรียนอีก คิดถึงบ้าน คิดถึงหลาน แล้วยาเขาก็แพงด้วย ไม่มีเงินซื้อ เขาก็บอกว่าดีแล้ว ทำเท่าที่มีแรงดีกว่า

ผู้วิจัย : แล้วเพื่อนบ้านเขาว่าอย่างไรบ้างครับ

นางสาวประไพ : พวกเขาก็เหมือนเดิมแหละ เขาก็ยังพูดจาดี ยังสนิทกันเหมือนเดิม อย่างมากเขาก็แฉวมันว่าหายไปนาน อายุปานนี้แล้วยังไปเรียนอีก เก้าแก่ กับได้กั๊งเขาก็ไม่ว่าอะไร ก็ให้เขาลงเรือเหมือนเดิม

ผู้วิจัย : ขอบคุณมากครับ วันหลังผมมาเยี่ยมใหม่นะครับ

นางสาวประไพ : จ๊ะ เชิญเลยจ๊ะ

คนที่ 3 นายจรัญ

สภาพทางสังคมและสิ่งแวดล้อมในด้านการดำเนินชีวิต ส่วนตัว ครอบครัว สังคม และการประกอบอาชีพการงาน

ผู้วิจัย : สวัสดีครับ คุณ จรัญ เป็นอย่างไรบ้างครับ หลังจากที่เราได้เคยพูดคุยกันมาบ้างแล้ว ที่โรงเรียนวิวัฒนพลเมือง หลังจากที่ได้ข้อมูลแล้ว พบว่า คุณจรัญ น่าสนใจมาก ผมจึงอยากพูดคุย

ให้ละเอียดมากขึ้น เพื่อจะได้ข้อมูลในการศึกษาเพื่อเป็นแนวทางในการช่วยเหลือผู้อื่นที่ติดยาเสพติด โดยข้อมูลที่ได้ ชื่อนามสกุล จริง จะเป็นความลับ จะทราบเฉพาะคนที่เกี่ยวข้องเท่านั้น และไม่มีผลต่อทางกฎหมาย หรือการดำเนินชีวิต ไม่ว่ากรณีใดทั้งสิ้น

ผู้วิจัย : ตอนนี้อายุ 22 ปี นะครับ เกิดที่ไหนครับ

นายจรัญ : ผมเกิดกรุงเทพฯ ครับ ผึ้งชน จนอายุ 7 ปี พ่อผมเสียชีวิต จากอุบัติเหตุรถคว่ำ แม่ผมเลยพาผมกับพี่สาวมาอยู่ที่นี้ อยู่กับน้าครับ แม่ผมเป็นที่นี่ครับ

ผู้วิจัย : คุณแม่สบายดีไหมครับ

นายจรัญ : สบายดีมากครับ แม่ผมเพิ่งอายุ 45 เองครับ ยังแข็งแรงมากครับ ไม่ค่อยเจ็บป่วย คุณแม่เป็นคนขยันมากครับ ตั้งแต่พ่อผมตาย แม่ก็หาเลี้ยงพวกเรามาตลอด แม่ทำร้านอาหารตามสั่งครับ แม่จะตื่นตั้งแต่ตี 4 ไปซื้อของที่ตลาด เพื่อเตรียมขายตอนเช้า และกว่าจะเก็บร้านเสร็จ ก็ 3 ทุ่มแล้วครับ และทำทุกวัน เดือนหนึ่งหยุดครั้ง หรือสองครั้งเท่านั้น ตอนนี้มีพี่สาวผมช่วยอีกคน

ผู้วิจัย : ความสัมพันธ์ภายในครอบครัวเป็นอย่างไรบ้างครับ

นายจรัญ : ผมกับแม่ก็ดีครับ แม่ตามใจผมทุกอย่าง แม่บอกว่า ผมเป็นลูกผู้ช่วย ต่อไปต้องเป็นหลักของครอบครัวแทนพ่อ แม่รักผมมากครับ แต่กับพี่สาวไม่ค่อยดีเท่าไรครับ พี่แกล้งผมแบบรุนแรงครับ เช่น ไล่เวร ไล่ตัวช่วย เกิดมาล้างผลาญ ไม่รักดี ทำให้ครอบครัวเดือนร้อน อีกมากครับ

ผู้วิจัย : จรัญเป็นตอนนี้เป็นโสโครไหมครับ แล้วเคยมีแฟนไหมครับ

นายจรัญ : โสโครครับ มีแฟนหลายคนครับ ผมเคยทำผู้หญิงคนหนึ่งท้องครับ ตอนอายุ 18 ครับ ตอนนั้นอยู่ ปวส. ปี 2 เขาอยู่ปี 1 พ่อแม่เขาให้เขาเด็กออกครับ แล้วก็มาเอาเรื่องกับแม่ผมด้วย

ผู้วิจัย : แล้วความสัมพันธ์กับคนอื่น ๆ ละ เช่น กับกลุ่มเพื่อน ๆ เพื่อนร่วมงาน เพื่อนบ้าน

นายจรัญ : กับกลุ่มเพื่อน ๆ ก็ยังเหมือนเดิม ยกเว้นบางคนหายไปบ้าง เพื่อนร่วมงานก็ดีเป็นบางคนครับ ส่วนเพื่อนบ้าน ไม่มีครับ

ผู้วิจัย : เพื่อนร่วมงานที่บอกว่าบางคนก็ดี บางคนก็ไม่ดี

นายจรัญ : คนดี ๆ ก็เพื่อนที่เป็นเด็กฝึกงานเหมือนผมแหละครับ ส่วนที่ไม่ค่อยดีก็คนที่น้ำผมให้ฝึกงานอยู่ด้วย แกล้งว่าผม

ผู้วิจัย : ลองเล่าให้ฟังได้ไหมครับว่างานที่ทำอยู่เป็นอย่างไรบ้าง

นายจรัญ : แม่ผมให้มาฝึกงานเป็นช่างกระຈก กับอู๋มเนียม กับน้าผมครับ น้าผมเปิดร้านอยู่ที่นี้แหละครับ ผมพักที่ร้านน้าผม คืนเช้ามาก็กินข้าว แล้วก็เริ่มทำงาน ตอนนี้น้าผมก็ตัดกระຈกตัดอู๋มเนียม ทำมุ้งลวดครั้ง หัวหน้าช่างเขาจะบอกให้ผมตัดขนาดเท่าไร ก็อัน ผมก็ทำตามที่เขาสั่ง และก็ประกอบ แต่ผมยังไม่เก่งครับ ทำได้แต่งานง่าย ๆ ก็สนุกดีครับ ดีกว่าอยู่เปล่า ๆ ไม่เหงา

ด้วย มีเพื่อนหลายคน บางวันผมก็ต้องไปช่วยน้ำผมไปติดงานนอกบ้าน ไปทำห้องกระจกบ้าง ทำฝ้า บ้าง ติดมุ้งลวดบ้าง แล้วแต่โอกาส เลิกงาน ห้าโมงเย็น แล้วผมก็ไปที่ร้านแม่ช่วยแกะเก็บล้างครับ
 วิจัย : แล้วมีวันหยุดไหมครับ แล้วได้เงินเดือนเท่าไร

นายจรรย์ : หยุดทุกวันอาทิตย์ เงินเดือนก็ประมาณ 6,000 ถึง 7,000 บาท แล้วแต่ทำโอโหม

ผู้วิจัย : แล้วสายนั้เรียนจบชั้นอะไรครับ

นายจรรย์ : ที่จบ ก็ ปวช. ปี 3 อิเล็กทรอนิกส์ ครับ ตอนนี้อยู่ ปวส. ปี 2 อิเล็กทรอนิกส์ แต่ยังไม่จบ ถูกไล่ออกเสียก่อน โรงเรียนเขาจับได้ว่าผมติดยา เขาเตือนหลายครั้งแล้ว แต่ผมเลิกไม่ได้ เขาเลย ให้ออก เขาบอกว่าไปชวนน้อง ๆ ให้เสียเด็ก

ผู้วิจัย : ติดยามากี่ปีแล้วครับ

นายจรรย์ : ยาอะไรครับ ถ้ายาบ้าก็ 2 ปี ถ้ายาอย่างอื่น ก็หลายปีแล้วครับ

ผู้วิจัย : ยาอื่น ๆ นี้นี้อะไรบ้างครับ

นายจรรย์ : ก็พวก กัญญา ยาอี ยาเลิฟ พวกนี้ครับ

ผู้วิจัย : แล้วเคยถูกจับไหมครับ

นายจรรย์ : เคยครับ 5 ครั้งแล้วครับ ทุกครั้งแม่ไปประกันตัวออกมา

ผู้วิจัย : รู้ไหมครับว่ายาบ้าอันตราย

นายจรรย์ : ผมรู้ทุกอย่างแหละครับ ว่ามันอันตรายอย่างไร ใช่มาก ๆ ก็ทำลายสมอง คุ้มคลัง เห็น ภาพหลอน คิดว่าจะมีคนมาทำร้าย จับตัวประกัน

ผู้วิจัย : แล้วไม่กลัวหรือครับ

นายจรรย์ : นิดหน่อยครับ แต่อยากลองดู

เกี่ยวกับสาเหตุการไปสู่วาบ้า

ผู้วิจัย : แล้วสาเหตุที่ทำให้ติดยาละครับ

นายจรรย์ : เพื่อนครับ เพื่อน ๆ ในกลุ่มใช้กันก่อน แล้วให้ผมลอง ถ้าผมไม่ลอง ไม่กล้า ก็หาว่าผม แหย ไม่แน่จริง

ผู้วิจัย : แล้วไปซื้อยาบ้ามาจากไหนครับ

นายจรรย์ : จากเพื่อนครับ

ผู้วิจัย : แล้วเพื่อนเขาามาจากไหนครับ

นายจรรย์ : เขาเอามาจากเด็กเดินยาครับ ส่วนเด็กเดินยาที่มาจากหาใหญ่อีกที

ประเด็นเกี่ยวกับการใช้ยาบ้าและผลกระทบจากการติดยาบ้า

ผู้วิจัย : จำได้ไหมว่าเริ่มใช้ยาบ้าตั้งแต่เมื่อไร

นายจรรย์ : ตอนอยู่ ปวส. ปี 1 ครับ ตอนเปิดเทอมใหม่ ๆ เพื่อนมันชวนให้ลอง อยากรู้ก็เลยลองดู
เพื่อน ๆ ในกลุ่มเขาลองกันทุกคน

ผู้วิจัย : แล้วรู้ตัวว่าติดยาบ้างตั้งแต่เมื่อไหร่

นายจรรย์ : ผมคิดหลายอย่างครับ อะไรก็ได้ อย่างยานี้ก็คิด แต่ถ้าไม่มีเอาอื่น ก็พอใช้ได้ครับ

ผู้วิจัย : ตอนนั้นพอรู้ว่าติดยาแล้ว รู้สึกอย่างไรบ้างครับ แต่ทำอย่างไร

นายจรรย์ : ก็ไม่ต่างกับติดยาเสพติดอื่น ๆ ครับ เหมือนติดบุหรี่ ติดเหล้า ขาดแล้วหงุดหงิด อย่างใน
กลุ่มใครมีอะไรก็แบ่ง ๆ กันครับ

ผู้วิจัย : แล้วช่วงที่เราใช้ยาเราอยู่กับใครครับ

นายจรรย์ : ก็อยู่กับแม่กับพี่สาวครับ ไม่เขาห้ามทุกอย่างแหละครับ แต่ผมมันไม่รักดี อยากลองทุก
อย่างเหมือนกัน ผมว่าผมติดเพื่อน เชื่อเพื่อน ๆ มากกว่าแม่

ผู้วิจัย : แล้วบอกใครบ้างครับว่าเราใช้ยาบ้า

นายจรรย์ : ไม่ได้บอกใครครับ มีแต่เพื่อน ๆ ในกลุ่มที่รู้

ผู้วิจัย : แล้วทำหัตถ์ของคนอื่น ๆ เป็นอย่างไรบ้างครับ

นายจรรย์ : เขาก็เหมือนเดิม เพราะผมติดยาอยู่แล้ว แม่เขาก็เสียใจ พี่นี้ค่าไฟแพง เพื่อน ๆ ใน
ห้องเรียนเขาก็เฉย ๆ เขาไม่ค่อยคบกับกลุ่มผมอยู่แล้วครับ เพื่อนบ้านเขาก็มองด้วยสายตารังเกียจ
เหมือนกัน

ผู้วิจัย : พอติดยาแล้วส่งผลกระทบต่ออะไรบ้าง

นายจรรย์ : ก็เหมือนยาเสพติดอื่น ๆ ครับ ส่งผลต่อสุขภาพ การเรียน ชีวิต ครอบครัว

ผู้วิจัย : แล้วการใช้ชีวิตเป็นอย่างไรบ้าง ตั้งแต่ติดยา

นายจรรย์ : ก็เลวร้ายเหมือนเดิมครับ หยุดเรียนบ่อย ต้องหลบ ๆ ซ่อน ๆ คุบกครอง ตำรวจ ต้อง
คอยฟังสายให้คิดว่าเขาจะมาตรวจเมื่อไหร่ ถ้าวันนั้นก็ไม่ไปโรงเรียน อยู่บ้านเพื่อน

ผู้วิจัย : แล้วดูแลตัวเองอย่างไรบ้างครับ

นายจรรย์ : ก็ไม่ได้ดูแลอะไรครับ ทำตัวปกติ

ผู้วิจัย : แล้วความสัมพันธ์กับครอบครัวหลังติดยาเป็นไปอย่างไรบ้างครับ

นายจรรย์ : ก็เหมือนเดิมครับ แม่เขาก็คอยเตือนเสมอว่าขอให้เลิกยาเสพติดทุกอย่าง ไม่ดีต่อสุขภาพ
จะเสียอนาคต แต่พี่สาวนี่ค่ากระจ่าย แต่ผมชินแล้วครับ

ผู้วิจัย : แล้วกับเพื่อน ๆ ที่โรงเรียน ละครับ

นายจรรย์ : ก็ปกติครับ โดยเฉพาะเพื่อนในกลุ่มเดียวกัน คือเป็นกลุ่มที่ใช้ยาเหมือนกัน ส่วนคน
อื่น ๆ ในโรงเรียนเขาก็รู้อยู่แล้วว่าผมใช้ยา เขาก็เฉย ๆ ไม่มายุ่งกับผม

ผู้วิจัย : แล้วเรื่องเงินละครับ

นายจรรย์ : ก็ยังชอบจากแม่อยู่ครับ แต่แม่ก็ให้แค่พอใช้ แต่บ้านเพื่อนผมมันรวย มันเลยเลี้ยงผมตลอด

ผู้วิจัย : แล้วปกติมีงานอดิเรก หรือเปล่าครับ

นายจรรย์ : เล่นดนตรีครับ ผมเล่นกีตาร์ เล่นกับเพื่อน ๆ ในกลุ่ม บางทีก็เล่นรับงานในผับบ้าง บางครั้ง แต่เล่นที่โรงเรียนประจำ

ประเด็นเกี่ยวกับประสบการณ์ชีวิตก่อนเข้าสู่การบำบัด

ผู้วิจัย : ก่อนใช้ยาเสพติด ความสัมพันธ์กับครอบครัวเป็นอย่างไรบ้าง

นายจรรย์ : กับแม่นี้ดีมากครับ ให้อภัยผมเสมอ แต่แม่ตามใจผมมาก ผมก็สงสารแม่นะครับ แต่ไม่รู้ว่าทำไมผมถึงทำตัวอย่างนี้ ทำให้แม่ร้องไห้บ่อย ทำให้แม่เสียใจ กับพี่สาวก็รู้ครับว่าแกเป็นห่วง แต่แกชอบด่า ผมไม่ชอบ

ผู้วิจัย : แล้วพอพวกเขารู้ว่าจรรย์ ถูกจับยาบ้า พวกเขาเป็นอย่างไรบ้าง

นายจรรย์ : แม่ก็ร้องไห้ครับ แม่เขายากให้ผมเลิก ให้เรียนหนังสือ จะได้มีอนาคต นี่แม่จับผมส่งไปบำบัดสองครั้งแล้วครับ ที่ธัญญารักษ์ กรุงเทพฯ ฯ แต่เลิกได้พักเดียวครับ ครั้งต่อมาที่บ้านพุนศรี ก็เลิกได้พักเดียวครับ ผมก็อยากเลิกนะครับ ไม่อยากให้แม่เสียใจ แต่พอกลับมาอยู่ที่เดิม กับเพื่อนกลุ่มเดิม ๆ กับสิ่งแวดล้อมเดิม ๆ แล้วมันก็หันไปเล่นยาอีกครั้ง แม่เคยคิดจะย้ายที่อยู่เหมือนกัน แต่ไม่รู้จะไปไหน ไม่รู้จักใคร แล้วจะทำอะไรกินก็ไม่รู้

ผู้วิจัย : แม่เขาบอกอะไรบ้างครับ

นายจรรย์ : เขาก็บอกเลิกเถอะลูก แม่เขาร้องจะให้กราบให้ไหว้ก็ได้ ลูกจะเสียอนาคตเพราะยาเสพติด จะตายเพราะยา หมดอนาคต ร้องให้ตลอด ผมก็รับปากนะครับ แต่ก็ทำได้พักเดียว

ผู้วิจัย : แล้วสภาพแวดล้อมในชุมชนที่เราอาศัยอยู่เป็นอย่างไรบ้าง

นายจรรย์ : เขาไม่ค่อยยุ่งเกี่ยวกับหรรอกครับ ต่างคนต่างอยู่ ทำมาค้าขายกัน ไม่ยุ่งเกี่ยวกับใคร

ผู้วิจัย : แล้วเคยคิดจะย้ายที่อยู่ไหม

นายจรรย์ : ผมก็อยากย้ายเหมือนกัน แต่ไม่รู้จะย้ายไปไหน เลยอยู่ไปก่อน

ผู้วิจัย : แล้วมีโอกาสนี้จะใช้เวลาร่วมกับชนในชุมชนไหม

นายจรรย์ : ไม่มีหรรอกครับ ผมก็ไปกับเพื่อน ๆ ผม

ผู้วิจัย : ลักษณะนิสัยของเพื่อนบ้าน และเพื่อนร่วมงานเป็นอย่างไรบ้างครับ

นายจรรย์ : เพื่อนบ้าน ผมไม่รู้จักใครหรรอกครับ ผมไม่สนใจ มันเป็นตึกแถวแหละครับ มีคนย้ายไปย้ายมาบ่อย มาค้าขาย เจ๊งก็ย้ายไปที่ใหม่ เปลี่ยนบ่อยครับ ส่วนเพื่อนร่วมงานก็ดีครับ คุยกันถูกคอดี

ผู้วิจัย : แล้วใครเป็นคนชวนให้ใช้ยาบ้าครับ

นายจรัญ : เพื่อนครับ รุ่นพี่ผม ชื่อโจ๊ก พี่เขาเอาทุกอย่างครับ บ้านเขามีเงิน พ่อแม่ทำงานต่างประเทศ เขาอยู่กับยาย ยายก็ไม่ค่อยรู้เรื่องครับ แก่แล้ว ยาส่วนใหญ่ก็มาจากพี่โจ๊กนี่แหละครับ ไม่ลองก็ไม่ได้อะไร แง่หัวแหยม ไปนั่งกระโปรงไป เพื่อนในกลุ่มผมมี 6 คนครับ เหมือนกันทุกคน คือ ติดเพื่อน อยากลองอะไรที่มันแปลก

ผู้วิจัย : งานปัจจุบันรายได้ดีไหมครับ

นายจรัญ : พออยู่ได้ครับ มากกว่าเพื่อน ๆ ที่ทำด้วยกัน น้ำเขาให้เยอะ เขาอยากให้มีอาชีพ สองอาทิตย์ สามพันกว่า กินอยู่เสร็จ ก็สบาย ๆ ครับ

ผู้วิจัย : ไปเที่ยวกลางคืนบ่อยไหม

นายจรัญ : บ่อยมากครับ ก็ชิงมอเตอร์ไซค์ไปกับกลุ่มเพื่อน ๆ ด้วยกัน ที่พี่พา ไปกินเหล้า ต่างคนต่างพาแฟนไปด้วย แล้วก็ไปค้างบ้านพี่โจ๊กครับ แต่ปกติไม่ค้าง ยกเว้นวันเสาร์ เพราะวันอาทิตย์หยุดงาน วันอื่น ๆ ก็กลับดึก ๆ

ผู้วิจัย : แล้วเคยไปทำบุญบ้างหรือเปล่า

นายจรัญ : ไม่เคยเลยครับ ผมมันคนบาป ไม่เขาก็ก้อยไปครับ เขาขายของ ไม่มีเวลา

ผู้วิจัย : เคยทำกิจกรรมเพื่อชุมชนไหม

นายจรัญ : ไม่เคยเหมือนกันครับ ยกเว้นมีงานเล่นดนตรีที่โรงเรียน ผมก็จะไปเล่นให้

จุดหักเหที่เข้ามาสู่การบำบัด

ผู้วิจัย : แล้วอะไรที่ทำให้มาบำบัดที่โรงเรียนวิวัฒน์พลเมือง

นายสายนต์ : ถูกจับครับ แต่ผมก็อยากมาบำบัดเองเหมือนกัน สงสารแม่ วันนั้นชิงมอเตอร์ไซค์ไปกับกลุ่มเพื่อน ๆ ผมคิดว่าไปด้วย ถูกตำรวจโบกครับ คันตัวแล้วเจอา ผมเลยช่วยครับ ก็ดีเหมือนกัน อยู่ที่ 6 เดือน จะได้ห่าง ๆ จากกลุ่มเพื่อนเดิม ๆ นี่ก็ดีขึ้นเยอะครับ เพื่อน ๆ ผมจบกันหมดแล้ว ต่างคนต่างแยกย้ายไป ทำงานกันบ้าง เรียนต่อกันบ้าง พี่โจ๊กก็ไปอยู่กับพ่อแม่เขาที่ต่างประเทศ เลยไม่มีคนนำ เงินก็ไม่มี แหล่งมั่วสุมก็ไม่มี ก็เลยเลิกไปได้ ก็มีเฉพาะกลุ่มรุ่นน้องๆ ที่ยังเที่ยวด้วยกันอยู่ แต่ไม่ใช่บ้านะครับ ผมก็ได้ทำงาน ฝึกอาชีพ เพราะไปหางานอื่นที่เรียนจบมาก็ยาก เกรดผมไม่ได้จบก็แล้ว ติด 0 ติด ร ตลอด จบมาได้ก็บุญแล้ว

การวางแผนการณในอนาคต ทั้งระยะสั้นและระยะยาว

ผู้วิจัย : วางแผนการณในอนาคต ทั้งระยะสั้นและระยะยาวอย่างไรบ้าง

นายจรัญ : ระยะสั้น ก็คงฝึกงานกับน้ำไปก่อน อาชีพทำกระจก อลูมิเนียม ก็รายได้ดีครับ งานหนึ่งหลายหมื่นบาท ถ้าผมเก่ง ๆ ประกอบงาน ทำงานเองได้ ผมคงสบายกว่านี้ เงินเดือนสูงกว่านี้ จะได้เลี้ยงแม่ได้บ้าง ส่วนระยะยาว ผมอยากมีร้านเป็นของตัวเองครับ ตอนนี้ก็ศึกษางานกับน้ำเขาอยู่ เขาบอกว่ถ้าเก่งแล้ว ทำกับเขาหาประสบการณ์ไปก่อน พอเก่ง ๆ แล้ว เป็นผู้ใหญ่มีความ

รับผิดชอบมากขึ้นแล้ว เขาจะยกเครื่องมือให้ชุดหนึ่ง ไปตั้งร้านให้ จะได้เลี้ยงตัวเอง เลี้ยงแม่ได้

ผู้วิจัย : ความใฝ่ฝัน หรือเป้าหมายที่วางไว้ของจรัญ คืออะไร

นายจรัญ : ตอนนี้ผมก็เลิกยาเสพติดทุกชนิดได้แล้ว ยกเว้นบุหรี่ เลิกยาจริง ๆ สุขภาพก็ดีขึ้นครับ แม่ก็สบายใจขึ้น พี่สาวก็เลิกบ่นแล้ว ตั้งแต่ผมทำงาน ความฝันของผม คือ มีร้านเป็นของตนเอง แล้วให้แม่เลิกทำงานครับ ผมจะเลี้ยงแม่กับพี่สาวเอง ไม่ต้องลำบาก ผมจะได้ไถ่บาปที่เคยทำกับแม่ไว้บ้าง

ผู้วิจัย : ขอบคุณมากครับ ขอให้ความฝันของจรัญเป็นจริงในอนาคตข้างหน้า

นายจรัญ : ยินดีครับ วันหลังมาเยี่ยมผมใหม่นะครับ

การสัมภาษณ์และสังเกตจากบุคคลอื่นที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัย ได้ดำเนินการสัมภาษณ์แม่ของนายจรัญ

ผู้วิจัย : สวัสดีครับ ผมขอสอบถามสัมภาษณ์เกี่ยวกับจรัญหน่อยครับ เพื่อใช้เป็นข้อมูลในการวิจัย โดยการสัมภาษณ์นี้จะไม่ส่งผลกระทบต่อคุณแม่ และจรัญทั้งในด้านกฎหมายและการดำเนินชีวิต ไม่ว่ากรณีใด ๆ ทั้งสิ้น โดยไม่มีการเปิดเผยชื่อจริง และสิ่งที่ได้จากการสัมภาษณ์จะเก็บเป็นความลับ ไม่ทราบว่าคุณแม่ชื่ออะไรครับ

นางสมทรง : สมทรงค่ะ

ผู้วิจัย : ตอนนี้คุณแม่อายุเท่าไรแล้วครับ

นางสมทรง : 45 ค่ะ ดิฉันแต่งงานเร็วค่ะ ลูกสาวคนโตอายุ 24 จรัญอายุ 22

ผู้วิจัย : แล้วจรัญเป็นอย่างไรบ้างครับ ตั้งแต่กลับจากโรงเรียนวิวัฒนพลเมือง

นางสมทรง : ดีขึ้นเยอะค่ะ น่ารักมากขึ้น มีความรับผิดชอบ มีระเบียบมากขึ้น ทหารนี่เขาก็สอนดีนะค่ะ เลี้ยงก็ดี จรัญอ้วนขึ้น ผิวพรรณก็ดีขึ้น

ผู้วิจัย : แล้วก่อนหน้านี้ ก่อนที่จะรับการบำบัด จรัญเป็นอย่างไรบ้างครับ

นางสมทรง : เป็นแม่คนนี่เหนื่อยค่ะ ไม่คิดเลยว่าลูกจะเป็นอย่างนี้ จะโทษเขาก็คงไม่ถูก คงต้องโทษตัวเองบ้าง ตั้งแต่พ่อเขาตายฉันก็ต้องรับผิดชอบครอบครัวคนเดียว ทำมาหากินคนเดียว สมัยก่อนดิฉันอยู่กรุงเทพ ฯ พ่อเขาทำงานบริษัท ก็พอลูกพอกินสบาย แต่ตั้งแต่พ่อเขาเสีย พวกเราก็ลำบากมาก ยิ่งจรัญนี่น่าสงสารมาก เป็นเพราะอย่างนี้มั้ง ฉันเลยตามใจจรัญมาก เขาอยากได้อะไร อยากมีอะไร ถ้าหาได้ก็หาให้หมด บางทีก็ต้องไปหยิบยืมญาติ ๆ บ้าง

ผู้วิจัย : จรัญใช้ยาเสพติดมานานหรือยังครับ

นางสมทรง : หลายปีแล้วค่ะ ตั้งแต่บุหรี กัญชา ยาอะไรก็ไม่ว่า มันลองทุกอย่าง มันคิดเพื่อนค่ะ ตั้งแต่ตอนอายุสิบห้า สิบหกแล้ว ตอนนั้นเราก็ไม่รู้หรอกค่ะ อาจารย์ที่โรงเรียนเขาเรียกผู้ปกครอง ไปพบ บอกว่าจรัญติดยานะ ให้ช่วยกันดูแล ตอนนั้นดิฉันพูดไม่ออกเลยค่ะ ร้องไห้อย่างเดียว มัน

มีมันทึบไปหมด คิดอะไรไม่ออก มาทบทวนดูว่าเราเลี้ยงเขาไม่ดีรีไรง ทำไมเขาถึงเป็นแบบนี้ ดิฉัน ก็พาเขาไปบำบัดคณะละ หลายที่ หลายครั้ง ก็หายไปพักเดียว แล้วเขาก็เป็นเหมือนเดิมอีก ยังก่อเรื่อง ได้ทุกวัน ทุกวันนี้ยังกลัวอยู่เลยล่ะ กลัวเขาถูกฆ่าตาย กลัวเขาเป็นบ้า สติเสีย กลัวสารพัด

ผู้วิจัย : แล้วเพื่อนบ้านเขาว่าอย่างไรบ้างครับ

นางสมทรง : ฉันไม่สนใจหรอกค่ะ ส่วนใหญ่รูปร่าง ไม่รูปร่าง บางคนก็นินทา บางคนก็สงสาร บางคนก็ไม่พูดด้วยเลย

ผู้วิจัย : แล้วคุณแม่ทำอย่างไรบ้างครับ

นางสมทรง : ก็ให้เขาเลิกเรียนมาทำงานกับน้ำเขาที่ร้านอูมิเนียมแถวนี้ หาอาชีพให้เขา หวังว่าสักวันหนึ่งเขาโตขึ้น เขาคิดได้เอง อย่างน้อยก็มีอาชีพเลี้ยงตัวเองได้ จะได้ห่าง ๆ จากเพื่อน ๆ เขาที่โรงเรียนด้วย

ผู้วิจัย : ขอบคุณมากครับ ผมเป็นกำลังใจให้ ขอให้เจริญเขาเลิกยาได้สำเร็จนะครับ

นางสมทรง : ขอบคุณค่ะ

คนที่ 4 นายนิวัฒน์

สภาพทางสังคมและสิ่งแวดล้อมในด้านการดำเนินชีวิต ส่วนตัว ครอบครัว สังคม และการประกอบอาชีพการงาน

ผู้วิจัย : สวัสดีครับ หลังจากที่เราได้พูดคุยกันไปบ้างแล้ว ผมอยากได้ข้อมูลเพิ่มเติมที่ละเอียดกว่าเดิม เพื่อใช้เป็นกรณีศึกษาสำหรับงานวิจัย เพื่อเป็นการป้องกันคนอื่น ๆ ที่จะใช้ยาบ้าในอนาคต วันนี้จึงมาขอพูดคุยด้วยอีกครั้ง โดยข้อมูลที่ได้ ชื่อนามสกุล จริง จะเป็นความลับ จะทราบเฉพาะคนที่เกี่ยวข้องเท่านั้น และไม่มีผลต่อทางกฎหมายและการดำเนินชีวิตไม่ว่ากรณีใดทั้งสิ้น

ผู้วิจัย : ตอนนี้อายุ 19 ปี นะครับ ไม่ทราบว่าคุณ นิวัฒน์ เกิดที่ไหนครับ

นายนิวัฒน์ : ผมเกิดที่ครับ พ่อเป็นคนโคราช แม่เป็นคนนครปฐม มาทำงานที่นี่ แล้วก็แต่งงานกันที่นี่ เริ่มต้นครอบครัวที่นี่

ผู้วิจัย : แล้วตอนนี้ พ่อแม่ เป็นอย่างไรบ้างครับ

นายนิวัฒน์ : ก็สบายดีทั้งคู่ครับ คุณพ่อผมอายุ 55 ปีแล้วครับ ส่วนแม่ผม 52 ถือว่ายังไม่แก่ครับ สุขภาพดีทั้งคู่

ผู้วิจัย : และความสัมพันธ์ภายในครอบครัวเป็นอย่างไรบ้างครับ

นายนิวัฒน์ : ดีมากครับ พ่อกับแม่ไม่ค่อยทะเลาะกัน ส่วนใหญ่ผมจะอยู่กับแม่ เพราะแม่เป็นแม่บ้าน อยู่บ้านทั้งวัน มีคนรับใช้คอยช่วยงานที่บ้าน 2 คน ส่วนพ่อ ก็ทำงานเป็นผู้บริหารของบริษัท

แห่งหนึ่ง กลับบ้านดึกบ่อย ๆ ครับ รับผิดชอบงานสูง บางที่ต้องไปเลี้ยงรับรองแขกบ้าง ผมจะพบ
ท่านก็ตอนวันหยุดเท่านั้นครับ

ผู้วิจัย : แล้วนิวัฒน์ มีแฟนหรือยัง

นายนิวัฒน์ : มีแล้วครับ ชื่อ โอ้ เราคบกันตั้งแต่เรียน ม.ปลายครับ เป็นเพื่อนกับพ่อผมครับ เขา
เรียนด้วยกันมาตั้งแต่สมัยมัธยม พ่อกับแม่ของเขา และของผมก็ไม่ว่าอะไร เพียงแต่เตือนให้อยู่ใน
ขอบเขต เรอน่ารักมากครับ ตอนนี้ก็เรียนด้วยกันที่ มหาวิทยาลัยเอกชนแห่งหนึ่งในกรุงเทพ ฯ

ผู้วิจัย : แล้วความสัมพันธ์กับคนอื่น ๆ ละ เช่น เพื่อนที่เรียนด้วยกัน เพื่อนบ้าน

นายนิวัฒน์ : เพื่อนที่คบกันก็ดีครับ เป็นเพื่อนกลุ่มที่ตามกันไปเรียนที่ มหาวิทยาลัย เราสนิทกันมาก
ตั้งแต่เรียนมัธยมต้น เรียนมัธยมปลายด้วยกัน ส่วนเพื่อนบ้าน ก็มีรุ่นเดียวกันแต่ก็ไม่ค่อยสนิทครับ
ยิ่งหลัง ๆ นี่ผมไปอยู่หอพักที่กรุงเทพ ฯ เลยไม่ค่อยได้พบกัน

ผู้วิจัย : นิวัฒน์เรียนอะไร ครับ

นายนิวัฒน์ : ผมเรียนนิเทศศาสตร์ครับ เอกวิทยุและโทรทัศน์ ก็เกี่ยวกับพวกการทำรายการวิทยุ
โทรทัศน์ กับกับการแสดง ถ้ากับเวที ผู้ประกาศ ดัดต่อรายการ พวกนี้ครับ ผมชอบ กะว่าจบแล้วจะ
ไปทำงานที่สถานีโทรทัศน์ พ่อผมมีเพื่อนที่เป็นผู้บริหารที่สถานีโทรทัศน์แห่งหนึ่งครับ ฝากให้
ทำงานได้สบายมาก ตอนนี้ผมเพิ่งเรียนปีหนึ่ง เองครับ

ผู้วิจัย : แล้วช่วงวันหยุด เสาร์ อาทิตย์ กลับบ้านบ้าง ไหมครับ

นายนิวัฒน์ : ช่วงแรก ๆ ก็กลับทุกอาทิตย์ครับ คิดถึงแม่ แต่ตอนหลัง ๆ นี่ ไม่ค่อยได้กลับ ไปอยู่
ตามหอเพื่อนมากกว่า เรามีปาร์ตี้กันบ่อยขึ้น ผมมีเพื่อนใหม่หลายคนครับ ฐานะดี ๆ กันทั้งนั้น แต่
ละคนมีรถขับ แต่งตัวดี รสนิยมดีครับ

ผู้วิจัย : ผมเข้าใจว่าบ้าเลยนะครับ แล้วเรื่องยาบ้าใช้มาก็มีแล้วครับ

นายนิวัฒน์ : ไม่ถึงปีครับ เริ่มใช้ตั้งแต่เรียนอยู่ทอมสอง กลุ่มเพื่อนที่เรียนด้วยกันชวนให้ลองครับ
ทำงานปาร์ตี้ในหอพักเพื่อน เรามักจะไปตามหอพักเพื่อน เปิดเพลงเดินบ้าง ดื่มเหล้ากันบ้าง ก็สนุกดี
ครับ แต่มีรุ่นพี่ ๆ เขาชวนให้ลองใช้ดี บอกว่าจะได้รู้ได้ทั้งคืน โดยไม่ง่วง พอผมลองใช้ก็ดีครับ มัน
เมา ๆ แต่เดินได้ทั้งคืน คุยได้ทั้งคืนครับ ไม่ง่วง ก็เลยใช้เรื่อยมา กินผสมกับเหล้า

ผู้วิจัย : แล้วเคยถูกจับไหมครับ

นายนิวัฒน์ : ไม่เคยครับ เราไม่เคยใช้ยากันข้างนอก ใช้แต่ในงานเท่านั้น และผมก็ไม่ได้เอายาติด
ตัวด้วยครับ ไปหาในงานนั้นแหละครับ

ผู้วิจัย : เคยมีความรู้เกี่ยวกับยาบ้าอย่างไรบ้างครับ

นายนิวัฒน์ : ก็รู้อ้างครับ แต่ไม่ค่อยได้สนใจเท่าไร เห็นตามข่าวมีจับตัวประกัน เอามัดจ่อคอ เป็น
แต่พวกคนใช้แรงงาน ไม่เห็นมีนักศึกษาเอามัดจ่อคอใครเลย

ผู้วิจัย : แล้วไม่กลัวบ้างหรือครับ

นายนิวัฒน์ : ไม่กลัวครับ กลุ่มเพื่อน ๆ เขาบอกว่า เห็นไหมคนที่จะบ้าคือคนที่ใช้ยาทุกวัน ปริมาณมาก ๆ และติดต่อกันเป็นเวลานาน พวกคนขับรถ คนงานก่อสร้างพวกนี้ แต่พวกเราใช้เป็นครั้งคราว ไม่ได้ใช้ทุกวัน อย่างมากก็กลับไปเรียนไม่ไหว แค่นั้นเอง

เกี่ยวกับสาเหตุการไปสูยาบ้า

ผู้วิจัย : แล้วสาเหตุที่ทำให้ติดยาละครับ

นายนิวัฒน์ : เพื่อนที่อยู่กลุ่มเดียวกัน ชวนครับ เขาเป็นคนออกค่ายมาให้ เขาจ่ายเองหมด

ผู้วิจัย : แล้วไปได้ยาบ้ามาจากไหนครับ

นายนิวัฒน์ : จากเด็กเดินยา ครับ ผมไม่รู้ใคร รู้แต่ว่าเพื่อนเป็นคนเอามาให้ใช้

ผู้วิจัย : แล้วรู้แหล่งที่มาของยาไหมครับ ว่ามันมาจากไหน

นายนิวัฒน์ : ไม่รู้ครับ รู้แต่ว่าเพื่อนเอามาแค่นั้นเอง

ประเด็นเกี่ยวกับการใช้ยาบ้าและผลกระทบจากการติดยาบ้า

ผู้วิจัย : จำได้ไหมว่าเริ่มใช้ยาบ้าตั้งแต่เมื่อไหร่

นายนิวัฒน์ : ครั้งแรกตอนเลี้ยงฉลองปิดภาคเรียนครับ พอเปิดเทอมที่สอง ก็ใช้บ่อยขึ้น

ผู้วิจัย : แล้วรู้ตัวว่าติดยาบ้าตั้งแต่เมื่อไหร่

นายนิวัฒน์ : ตั้งแต่ครั้งแรกที่ใช้มั้งครับ คือถ้าไม่ใช้แล้วมันไม่สนุก ไม่ถึงใจ เดินไม่ออก เลยใช้ทุกครั้งที่มีปาร์ตี้กัน บางทีอยู่หอคนเดียวเบื่อ ๆ ก็ขอเพื่อนมาเสฟบ้าง แต่ไม่เคยเสฟที่บ้านนะครับ

ผู้วิจัย : ตอนนั้นพอรู้ว่าติดยาแล้ว รู้สึกอย่างไรบ้างครับ

นายนิวัฒน์ : รู้สึกกลัวนิด ๆ ครับ กลัวแม่รู้ แม่จะเสียใจ แต่ผมก็เสฟไม่มาก ไม่บ่อยด้วย

ผู้วิจัย : แล้วช่วงที่เราใช้ยาเราอยู่กับใครครับ

นายนิวัฒน์ : อยู่หอคนเดียวครับ ผมพักในหอพักแถว ๆ มหาวิทยาลัยที่ผมเรียน

ผู้วิจัย : แล้วบอกใครบ้างครับว่าเราใช้ยาบ้า

นายนิวัฒน์ : ไม่ได้บอกใครเลยครับ รู้เฉพาะกลุ่มเพื่อนที่สนิทกัน

ผู้วิจัย : แล้วทำไมเรื่องจึงแตกละครับ ในเมื่อไม่ได้บอกใคร

นายนิวัฒน์ : ก็โอ้ แพนผมนะครับ เขาสงสัยว่าทำไมผมขาดเรียนบ่อยมาก เขาก็ลองไปสืบกับแฟนของผม ก็เลยรู้ว่า ผมไปปาร์ตี้กับเพื่อน ๆ และใช้ยาบ้าด้วย พอเขาก็หมดแรงมาเรียนไม่ไหว เขาโกรธมาก คำผมใหญ่เลย ว่าไม่รักดีแล้ว จะไปฟ้องแม่ผม ถ้ายังไม่เลิกอีก จะขอเลิกกับผมไปมีแฟนใหม่ คอนนี้มีคนดี ๆ มาจับเขาค้างหลายคน

ผู้วิจัย : พอติดยาบ้าแล้วส่งผลอะไรบ้างครับ

นายนิวัฒน์ : เสียการเรียนครับ เพราะถ้าวันไหนมีปาร์ตี้ มีการเสพยา ผมจะตื่นไปเรียนไม่ไหว หรือไปก็ไปหลับในห้องเรียน เรียนไม่รู้เรื่อง

ผู้วิจัย : แล้วการใช้ชีวิตเป็นอย่างไรบ้าง หลังจากใช้ยาบ้า

นายนิวัฒน์ : ก็ไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลงมากครับ นอกจากเรียนไม่รู้เรื่อง สอบที่คะแนนต่ำมาก นอกนั้นก็ไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลงมากนัก ชีวิตความเป็นอยู่เหมือนเดิม แต่ใช้เงินมากขึ้นนิดหน่อย แต่ก็ไม่รู้สึกเกิดมากนัก เพราะผมใช้ยาที่เพื่อนให้ น้อยครั้งที่จะซื้อเอง

ผู้วิจัย : แล้วคุณดูแลตัวเองอย่างไรบ้างครับ

นายนิวัฒน์ : เปล่าครับ ถ้าวันไหนมีปาร์ตี้กลับเข้า ก็จะนอนจนถึงเที่ยง และไปเรียนตอนบ่าย

ผู้วิจัย : แล้วความสัมพันธ์กับครอบครัวหลังติดยาเป็นไปอย่างไรบ้างครับ

นายนิวัฒน์ : ก็ปกติดีทุกอย่างครับ เพียงแต่ระยะหลังนี้กลับบ้านน้อยลง อ้างว่าต้องทำงานส่งอาจารย์

ผู้วิจัย : แล้วเงินที่ได้พอใช้ไหมครับ

นายนิวัฒน์ : พอครับ ที่บ้านให้เดือนละ หมื่น รวมค่ากิน ค่าหอพัก ค่ารถ ก็พอครับ แต่ช่วงหลังนี้มีปาร์ตี้บ่อยขึ้น บางครั้งผมก็ต้องซื้อเหล้า ซื้อขนมไปแจกด้วย ก็ขาดมือบ้าง ก็ขอทางบ้านเพิ่มครับ

ผู้วิจัย : แล้วปกติมีงานอดิเรก หรือชอบทำอะไรเวลาว่าง

นายนิวัฒน์ : เล่นเกมสล็อตออนไลน์ เล่นเน็ตบ้างครับ หรือไม่กี่ไปเที่ยวกับโอ้ ไปดูหนังกันบ่อย

ประเด็นเกี่ยวกับประสบการณ์ชีวิตก่อนเข้าสู่การบำบัด

ผู้วิจัย : โดยปกติก่อนใช้ยาเสพติด ความสัมพันธ์กับครอบครัวเป็นอย่างไรบ้าง

นายนิวัฒน์ : ถือว่าเป็นครอบครัวที่อบอุ่นดีครับ อยู่ในสังคมที่ดี เพื่อนบ้านดี ญาติพี่น้องก็ดี พ่อทำงานเป็นผู้บริหารระดับสูง มีเงินเดือนสูง จบปริญญาโท ส่วนแม่ก่อนแต่งงานกับพ่อก็ทำงานเป็นผู้จัดการสาขา ทำจนผมจบชั้นประถม ก็ลาออกมาเป็นแม่บ้าน ไม่ได้ทำงาน พื้นฐานครอบครัวทั้งพ่อและแม่ก็ดี มีฐานะพอสมควร เราเป็นครอบครัวที่อบอุ่นครับ พ่อและแม่รักผมมาก ท่านแต่งงานกันตอนมีอายุแล้ว และผมเป็นลูกคนเดียว ผมอยากได้อะไร ซื้อให้หมด ตามใจผมพอสมควร

ผู้วิจัย : แล้วพอพวกเขาทราบว่านิวัฒน์ใช้ยาบ้า ท่านเป็นอย่างไรบ้างครับ

นายนิวัฒน์ : บ้านแทบแตกครับ พ่อโกรธมาก ว่าทำไมเลี้ยงมาขนาดนี้ ทำไมไม่รักดี พ่อว่าแม่มากเกินไป ว่าอยู่บ้านอย่างไรไม่อบรมดูแลลูก ไม่สั่งสอนลูก ผมนี้ร้องไห้เลยครับ ที่พวกเขาารู้เพราะ โอ้มาบอกที่บ้าน ว่าผมโดดเรียนบ่อย จนบางวิชาเวลาไม่พอแล้ว ผลการเรียนก็แย่มากคะแนนไม่ดี โอ้อยากให้ผมเลิกยา เลิกคบกับกลุ่มเพื่อนกลุ่มนี้ และรู้ว่าถ้าไม่เลิก ไม่ต้องมาพูดกัน ไม่ต้องมาเจอกันอีก ต่างคนต่างไป ผมรักโอ้มากครับ พ่อกับแม่ก็รักโอ้เหมือนลูกสาวเลยครับ และก็วางอนาคตให้เราแต่งงานกันเมื่อเรียนจบ

ผู้วิจัย : พอเขารู้แล้วเขาแนะนำอะไรบ้างไหม

นายนิวัฒน์ : ตอนแรก ๆ โกรธผมมาก แต่สัก สองสามวัน ท่านก็มาปลอบผม ว่า ขอให้เลิกเสีย ทั้งยาบ้า ทั้งปาร์ตี้ และเพื่อนกลุ่มนี้ จะทำให้เราเสียอนาคต พ่อกับแม่พร้อมจะให้โอกาสลูกเสมอ ท่านจะติดต่อสถานที่บำบัดให้เอง ขอให้ลูกมีความอดทน เพื่ออนาคตของตัวเอง

ผู้วิจัย : แล้วสภาพแวดล้อมในชุมชนที่เราอาศัยอยู่เป็นอย่างไรบ้าง

นายนิวัฒน์ : ดีมากครับ เป็นสังคมที่ดีมีระดับ อย่างที่พี่เห็นนะครับ

ผู้วิจัย : แล้วหลังจากบำบัด ยังคงเรียนที่มหาวิทยาลัยเดิมไหม

นายนิวัฒน์ : พ่ออยากให้ย้ายที่เรียนครับ อยากให้เปลี่ยนกลุ่มเพื่อน เปลี่ยนบรรยากาศ พ่อจะจัดการเรื่องเทียบโอนหน่วยกิตไปมหาวิทยาลัยใหม่ให้ ซึ่งก็ไม่น่ามีปัญหาอะไร

ผู้วิจัย : แล้วมีโอกาสที่จะใช้เวลาร่วมกับชนในชุมชนไหม

นายนิวัฒน์ : ถ้าชุมชนหมายถึงหมู่บ้านที่ผมอยู่ ก็ไม่มีกิจกรรมอะไรครับ จะเป็นที่กลุ่มเครือญาติกันมากกว่า ซึ่งแต่ละเทศกาล เช่น ปีใหม่ สงกรานต์ ตรุษจีน ผมจะช่วยพ่อแม่เตรียมกิจกรรมครับ

ผู้วิจัย : แล้วหมู่บ้านเป็นอย่างไรบ้างครับ

นายนิวัฒน์ : ดีมากครับ เราสนิทกันมาก โอ้ก็ถือเป็นกลุ่มญาติของผมครับ ทุกครอบครัวมีฐานะดีหมด ไม่ว่ามีงานแต่งงาน งานขึ้นบ้านใหม่ งานศพ พวกเราจะไปกันพร้อมหน้าพร้อมตาครับ

ผู้วิจัย : แล้วใครเป็นคนชวนให้ใช้ยาบ้าครับ

นายนิวัฒน์ : รุ่นพี่ที่มหาวิทยาลัยครับ พี่ตี แกเป็นลูกเจ้าของร้านจิวเวอรี่ มีเงินเยอะครับ ปาร์ตี้ส่วนใหญ่ก็จะจัดที่หอพักแก ถ้าง่วงขวง ทรูหรา แกออกเงินหมดครับ แกค่อนข้างเจนโลก เปลี่ยนแฟนบ่อย แกอยู่ปี 4 แล้วครับ แกเป็นคนหยาบมาให้เพื่อน ๆ ที่สนิทกันได้ใช้

ผู้วิจัย : เงินที่ทางบ้านให้พอใช้ไหมครับ

นายนิวัฒน์ : ถ้าไม่เสพยา ไม่เที่ยวบ่อยก็อยู่ได้สบาย ๆ ครับ แต่ถ้าไม่พอก็ขอเพิ่มได้อีก บอกว่าต้องซื้ออุปกรณ์การเรียนเพิ่ม เพราะสาขาที่ผมเรียน ใช้เงินค่อนข้างเยอะ อุปกรณ์ก็เยอะด้วย

ผู้วิจัย : เคยไปเที่ยวสถานเริงรมย์บ้างไหม

นายนิวัฒน์ : ก็เฉพาะผับ บาร์ ไปสังสรรค์ ไปเดิน ไปกินเหล้า ไปคุยกับเพื่อน ๆ แต่ถ้าหมายถึงพวกอาบอบนวด สถานที่อย่างว่า ไม่เคยไปครับ โอ้รู้ น้าผมตายแน่

ผู้วิจัย : ไปทำบุญที่วัดบ่อยไหม

นายนิวัฒน์ : คอนอยู่กับแม่ที่นี้ ไปบ่อยมากครับ พ่อกับแม่ชอบไปหาหลวงตาที่วัดครับ ท่านเป็นอาของพ่อ ไปทำบุญ ทอดกรฐิน ผ้าป่า สร้างอุโบสถ พ่อผมเป็นประธานจัดงานบ่อยครับ ผมเลยมีโอกาไปบ่อย

ผู้วิจัย : เคยทำกิจกรรมเพื่อชุมชนไหม

นายนิวัฒน์ : ถ้าหมายถึงหนูญาติละก็ บ่อยครับ เราสังสรรค์กับบ่อย บางทีก็ไปร่วมกันบริจาคของให้เด็ก คนแก่ เลี้ยงอาหารเด็กพิการบ้าง

จุดหักเหที่เข้ามาสู่การบำบัด

ผู้วิจัย : แล้วอะไรที่ทำให้นิวัฒน์มาบำบัดที่โรงเรียนวิวัฒน์พลเมือง

นายนิวัฒน์ : พ่อครับ พ่ออยากให้ผมเลิกยาบ้าเด็ดขาด เสียเวลา 6 เดือน ดีกว่าเสียอนาคต และเป็น การตัดสินใจผมด้วย และที่สำคัญผมอยากให้โอ้รู้ว่า ผมมีความตั้งใจจริงที่จะเลิกยา ผมรักโอ้มาก โอ้ มาเยี่ยมผมบ่อยครับ โอ้คือใจที่ผมสามารถเลิกยาได้สำเร็จ วันนี้ก็นัดกันไปดูหนัง กินข้าวกันครับ ตอนเย็น ๆ พ่อกับแม่โอ้ก็เข้าใจผมครับ เดี่ยวเทอมหน้าผมก็ไปเรียนที่ใหม่แล้วครับ ตอนนี้ผมอยู่ บ้านกับแม่ที่บ้านจนกว่าจะเปิดเทอมใหม่

การวางแผนการณในอนาคต ทั้งระยะสั้นและระยะยาว

ผู้วิจัย : นิวัฒน์วางแผนการณในอนาคต ทั้งระยะสั้นและระยะยาวอย่างไรบ้าง

นายนิวัฒน์ : ผมอยากเรียนให้จบครับ พ่อบอกว่าถ้าจบปริญญาตรีแล้ว จะส่งผมไปเรียนต่อที่ ออสเตรเลีย ถ้าอยากเรียนอะไรให้บอก พ่อมีปัญหาส่ง ขอให้ตั้งใจเรียน ส่วนระยะยาว ผมอยากจบ มาแล้วทำงานที่ผมชอบครับ อยากทำงานในสถานี่โทรทัศน์ อยากแต่งงานกับ โอ้ สร้างครอบครัวที่อบอุ่นเหมือนพ่อกับแม่ผม

ผู้วิจัย : ความไม่ฝัน หรือเป้าหมายที่วางไว้ของนิวัฒน์ คืออะไร

นายนิวัฒน์ : อยากเป็นผู้ที่ประสบความสำเร็จในชีวิตเหมือนพ่อกับแม่ครับ มีการศึกษาดี มีหน้าที่ การงานดี มีครอบครัวที่อบอุ่น มีลูกที่น่ารัก แค่นี้ก็พอแล้วครับ

ผู้วิจัย : ขอบคุนมากครับคุนนิวัฒน์ สิ่งที่ได้จากคุนมีประ โยชน์มากครับ และข้อมูลเหล่านี้จะเป็น ประโยชน์คือ ไปกับคนอื่น ที่ติดยาบ้า

นายนิวัฒน์ : ครับ ยินดีครับ

การสัมภาษณ์และสังเกตจากบุคคลอื่นที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัยได้ดำเนินการสัมภาษณ์แม่ของนายนิวัฒน์

ผู้วิจัย : สวัสดีครับ ผมขอรบกวนสัมภาษณ์เกี่ยวกับนิวัฒน์หน่อยครับ เพื่อใช้เป็นข้อมูลในการวิจัย โดยการสัมภาษณ์นี้จะไม่ส่งผลต่อคุนแม่ และนิวัฒน์ทั้งในด้านกฎหมายและการดำเนินชีวิตไม่ว่า กรณีใด ๆ ทั้งสิ้น โดยไม่มีการเปิดเผยชื่อจริง และสิ่งที่ได้จากการสัมภาษณ์จะเก็บเป็นความลับ ไม่ ทราบว่าคุนแม่ชื่ออะไรครับ

นางศศิธร : ศศิธร ค่ะ

ผู้วิจัย : ตอนนี้คุนแม่ทำอะไรครับ

นางศศิธร : ตอนนี้เป็นแม่บ้านค่ะ คอยดูแลบ้าน ก่อนที่ฉันจะแต่งงานก็ทำงานเอกชนค่ะ เป็นผู้จัดการสาขา แต่ออกมาตั้งแต่ฉันเรียนจบชั้นประถม ตอนนั้นครอบครัวมันคงแล้ว พ่อเขาก็เป็นผู้บริหารระดับสูง เงินเดือนสูงก็เลยออกมาดูแลบ้าน ดูแลเขา คิดว่าช่วงนั้นเขาเริ่มเข้าสู่วัยรุ่นด้วยต้องดูแลเป็นพิเศษ

ผู้วิจัย : ตอนเด็ก ๆ นิวัฒน์เป็นอย่างไรบ้างครับ

นางศศิธร : น่ารักมากค่ะ เป็นเด็กดีมาก ว่านอนสอนง่าย แต่ก็ชวนเอาเรื่องเหมือนกัน เรารักเขามาก อาจเป็นเพราะตอนที่เขามีเขาอยู่มากแล้วเหมือนกัน แล้วก็รู้สึกได้คนเดียวด้วย เลยทุ่มเททุกอย่างเพื่อเขา เขาอยากได้อะไร อยากมีอะไรพ่อเขาไม่เคยขัดใจเลย

ผู้วิจัย : แล้วช่วงก่อนที่เขาใช้ยาเป็นอย่างไรบ้างครับ

นางศศิธร : เขาก็เป็นเด็กดีนะค่ะ แต่ค่อนข้างติดเพื่อน ตอนนั้นเขายังอยู่กับแม่ที่บ้าน ก็ยังเป็นเด็กดี รับผิดชอบดี ทั้งเรื่องเรียน เรื่องกีฬา เขาก็ทำได้ดี แต่เขาค่อนข้างเป็นเด็กหัวอ่อน เชื้อคนง่าย ไว้ใจคนง่าย เราอาจจะเลี้ยงเขาดีเกินไปก็ได้ เลยไม่มีภูมิคุ้มกันชีวิต

ผู้วิจัย : แล้วเขาไปเรียนที่กรุงเทพฯ เป็นอย่างไรบ้างครับ

นางศศิธร : เขาชอบร้องค่ะ เขาบอกเขาอยากเรียนทางด้านนิเทศ เขาชอบ ก็ไม่ได้ว่าอะไรเขาค่ะ ขอให้เขาชอบ เรียนแล้วมีความสุข และเราก็ไว้ใจเขาคิดว่าเขาดูแลตัวเองได้ เราอาจจะประเมินลูกเราสูงไปหน่อย เลยปล่อยให้เขาไปอยู่หอพักคนเดียว คิดว่าคงไม่เป็นไร

ผู้วิจัย : แล้วพอทราบว่าเขาคิดยาตอนนั้นคุณแม่เป็นอย่างไรบ้างครับ

นางศศิธร : เหมือนโลกแตกเลยค่ะ รู้สึกเหมือนทุกอย่างหยุดนิ่งไปหมด ร้องไห้มาก คิดว่าทำไมถึงเป็นอย่างนี้ คิดวนไปวนมา แต่พ่อเขาเนี่ย โอ้โฮ ตั้งแต่อยู่กับมา ไม่เคยเห็นเขาโกรธมากขนาดนั้น สองสามวันแรกนี่ บ้านเงียบสนิท นิวัฒน์เขาก็เอาแต่เก็บตัวเงียบอยู่ในห้อง แต่พอพ่อเขาหายโกรธ ก็คุยกับเขาดี ๆ ปลอบใจเขา ให้กำลังใจเขา เพราะคิดว่า คงไม่ใช่เพราะเขาคนเดียว แต่เป็นเพราะพ่อกับแม่ด้วย ก็ขอร้องให้เขาไปบำบัดเสีย ขอมเสียเวลาดีกว่าเสียอนาคต พ่อเขาก็จัดการติดต่อให้ ส่วนเรื่องเรียนก็ให้เขาย้ายที่เรียน โอนหน่วยกิตไปเรียนที่อื่น

ผู้วิจัย : แล้วตอนนี้เขาเป็นอย่างไรบ้างครับ

นางศศิธร : ดีขึ้นมากค่ะ สงสารเขาเหมือนกัน ตอนที่เขาไปอยู่ที่โรงเรียนวิวัฒน์พลเมือง ไปเยี่ยมเขาบ่อย เขาบอกว่าเขาอยากกลับบ้าน เรานี้น้ำตาตกเลยค่ะ สงสารลูก พ่อเขาก็บอกว่าให้อดทนไว้ บอกทั้งลูก บอกทั้งแม่ ตอนนี้เขามาอยู่กับแม่ที่บ้าน รอมหาวิทยาลัยเปิด รู้สึกดีมากขึ้น เหมือนได้ลูกคืนมาในอ้อมอกอีกครั้ง พอมหาวิทยาลัยเปิดจะให้ไปอยู่กับบ้านป่าเขาที่กรุงเทพฯ ๆ ให้เขาช่วยดูแล เราจะได้เขาใจ

ผู้วิจัย : ขอบคุณมากครับสำหรับข้อมูลที่ได้ เป็นประโยชน์มากครับ และขออวยพรให้เขาประสบความสำเร็จในชีวิตนะครับ

นางศศิธร : ค่ะ ขอบคุณมากค่ะ

คนที่ 5 นายบุญคง

สภาพทางสังคมและสิ่งแวดล้อมในด้านการดำเนินชีวิต ส่วนตัว ครอบครัว สังคม และการประกอบอาชีพการงาน

ผู้วิจัย : ครั้งที่แล้วเราได้พูดคุยกันบ้าง ที่โรงเรียนวิวัฒนพลเมือง หลังจากนั้น ผมได้ไปวิเคราะห์ข้อมูลทั้งหมด พบว่าเรื่องราวของคุณบุญคง น่าสนใจมาก ผมจึงอยากได้ข้อมูลเพิ่มเติมเพื่อใช้ในการวิจัยเพื่อเป็นแนวทางในการช่วยเหลือบุคคลอื่น ๆ ให้รอดพ้นจากยาบ้า โดยข้อมูลที่ได้ ชื่อนามสกุล จริง จะเป็นความลับ จะทราบเฉพาะคนที่เกี่ยวข้องเท่านั้น และไม่มีผลต่อทางกฎหมาย และการดำเนินชีวิต ไม่ว่ากรณีใดทั้งสิ้น

ผู้วิจัย : จากข้อมูลครั้งก่อน คุณบุญคง อายุ 40 ปี มาจากจังหวัดทางเหนือใช่ไหมครับ

นายบุญคง : ครับ มาอยู่ที่นี้ได้สองปีแล้วครับ มาแสดงช้างให้ชาวต่างชาติดู เขาจ้างเป็นสัญญาปีต่อปี ครับ สมัยก่อน ก่อนที่จะมาอยู่ที่นี้ ลำบากครับ ชัก ยี่สิบปีก่อน สมัยนั้นช้างยังมีงานทำ ทำงานลากซุงในป่า ผมต้องพาช้างรับจ้างเขาที่แพร่ ต่อ ๆ มาป่าไม่มี ช้างก็ไม่มียานทำ ก็ต้องพาช้างเร่ร่อนไปทั่ว ช้างผมชื่อพรายทองคำ ตอนนั้นก็เป็นช้างเร่ ไปทั่ว ไปทุกภาค ก็ไปขายของบ้าง พกงานช้างแกะ ของที่ระลึก ให้เขารอดคหองช้างบ้าง ขายกล้วย ขายอ้อย พออยู่ได้ แต่ไม่สุขสบาย ช้างอยู่ได้แต่ทนอยู่ไม่ได้ ไปไหนแต่ละทีต้องจ้างรถสิบล้อขนไป ทีละ หลายพัน ขึ้นอยู่กับระยะทาง ลำบากครับ จนกระทั่งมาทำงานที่ปางช้างนี้สบายขึ้นเยอะครับ ไม่ต้องเร่ร่อนไปเรื่อย ผมมากับพ่อแม่ และครอบครัวเพื่อนที่หมู่บ้าน

ผู้วิจัย : แล้วตอนนี้ พ่อกับแม่ เป็นอย่างไรบ้างครับ

นายบุญคง : ยังแข็งแรงดีทั้งสองคนครับ ไม่เจ็บไม่ป่วยอะไร พ่อกับแม่หกลีบกว่ากันแล้ว แต่แข็งแรงดี ยิ่งมาอยู่ที่นี้สบายขึ้นเยอะ

ผู้วิจัย : และความสัมพันธ์ภายในครอบครัวเป็นอย่างไรบ้างครับ

นายบุญคง : ก็ดีครับ ผมอยู่กับพ่อแม่มาตลอด ผมมีพี่น้อง 4 คน หญิงสอง ชายสอง คนอื่นเขาไปทำอย่างอื่นกินกันหมดแล้ว มีแค่ผมที่เอาอย่างพ่อ เป็นควาญช้าง อยู่กันมาตั้งแต่เด็ก ตามเขาไปเรื่อยไปไหนไปกัน นอนกลางดินกินกลางทราย ช้างพ่อเขาชื่อพลายทองคำ เป็นพ่อทองคำ ตอนนี้องค์ก็แก่พอกับพ่อแล้ว

ผู้วิจัย : แล้วบุญคง มีครอบครัวหรือยังครับ

นายบุญคง : มีแล้ว เลิกแล้ว ผมเลิกกับเมียมา 3 ปีแล้ว ตั้งแต่ก่อนมาทำงานที่นี่ อยู่กินกันมาหลายปี เขาเบื่อเร่ร้อน เขาอยากอยู่กับที่ ก็เข้าใจเขา เราทำทำอาชีพอย่างนี้ต้องทำใจ ตอนนี้ก็ยัง ไม่คิดมีใหม่ เบื่อ อายุขนาดนี้แล้ว ให้ไปอยู่กับใครเขา ใครเขาจะมารักจริง อยู่คนเดียวสบายใจดี ยัง ไม่มีลูกด้วย ยิ่งสบายใหญ่ ไม่มีภาระ

ผู้วิจัย : แล้วความสัมพันธ์กับคนอื่น ๆ ละ เช่น เพื่อนร่วมงาน เพื่อนบ้าน

นายบุญคง : ไม่มีปัญหา ส่วนใหญ่เพื่อนร่วมงานก็เป็นคนที่มาจากหมู่บ้านเดียวกัน คบกันมาตั้งแต่ สมัยปู่ย่าตาทวด หลายคนก็เคยวิ่งเล่นกันมาแต่เด็ก ก็มาทำงานด้วยกัน ก็อย่างที่เห็น มาตั้ง หมู่บ้านกันใหม่ ทางป่างข้างเขาให้ที่ตั่งบ้านพัก ก็ปลูกเพิงกันเอาเอง ปลูกแบบชั่วคราว เพราะเราไม่ รืออนาคต และต้องดูแลข้างเราด้วย บ้านผมมีข้าง 2 เชือก ต้องดูแลให้ดี เขามีบุญคุณกับเรา

ผู้วิจัย : ในแต่ละวัน เราทำอะไรบ้างครับ ที่ไร่ข้างนี้

นายบุญคง : เช้ามาก็ต่างคนต่างหุงหาอาหาร แปดโมงเริ่มงาน เอาข้างมาให้ น้ำแฉ่งตัว เก้าโมงเริ่ม แสดง ออกเป็นรอบ ๆ ข้างแต่ละตัวความสามารถไม่เหมือนกัน อย่างทองคำของผม เล่นบอลได้ ระบายสีได้ เดินข้ามคนได้ ยกชุง ลากชุง อุ้มคน จับหางเดินกัน หันซ้าย หันขวา ไหว้ ถอนสายบัว พวกนี้ต้องฝึก ของคนอื่น ๆ ก็ทำได้มากกว่าบ้าง น้อยกว่าบ้าง ออกเป็นรอบ ๆ ให้ข้างได้พัก ผลัดกัน ออก ข้างจะได้ไม่เครียด แต่วันนึ่งก็ ห้าหกรอบเหมือนกันนะ เลิกงานก็ตอนหกโมงเย็น ก็พาข้าง กลับเพิงพัก แม่เขาจะหุงหาอาหารรอไว้แล้ว ผมก็ให้น้ำข้าง ให้ข้างได้เดินหากิน เอาหญ้า บ้าง ดัน กล้วยบ้าง อ้อยบ้าง ทางป่างเขาจัดมาให้ แล้วก็ล่ำโซ่ ไว้แถวเพิง ไม่งั้น มันชนไปรื้อไปคันของคน อื่นเขา ที่น่ากลัวกว่า คือเดี๋ยวมันไปชนกับข้างเชือกอื่น ตัวผู้เหมือนกัน คุณลองนึกถึงข้างชนกันสิ ใครจะกล้าเข้าไปห้าม ต้องให้เขาเลิกกันเอง เพราะข้างมาจากหลายที่ ที่มันเคยเห็นกันมาก่อนมันก็ไม่เท่าไร มันคุ้นกลืนกัน แต่บางทีมีข้างมาใหม่ต้องระวังเหมือนกัน เป็นอย่างนี้ทุกวัน ไม่มี วันหยุด ผมทำงานเจ็ดวัน วันจันทร์ ถึงอาทิตย์ เพราะป่างเขามีไร่ข้างทุกวัน ยิ่งเสาร์ อาทิตย์ คน เยอะ มีทั้งคนไทย ฝรั่ง คนดี เกาหลี มีหมด ทัวร์เขาเอามาลง

ผู้วิจัย : แล้วถ้าเราอยากหยุด อย่างไม่สบาย หรือไปธุระต้องทำอะไรบ้าง

นายบุญคง : ก็ต้องบอกผู้จัดการก่อนครับ เขาจะได้จัดรอบได้ถูก เอาข้างเชือกอื่นแสดงแทน แต่ ส่วนใหญ่ไม่ได้หยุดครับ นอกจากป่วย แต่หลัง ๆ นี่ผมหยุดบ่อย เมายาบ้า จนผู้จัดการเขาขู่เลิกจ้าง

ผู้วิจัย : แล้วบุญคงเรียนจบชั้นอะไรครับ

นายสาธิต : จบ ป.4 ครับ อ่านออกเขียนได้ เรียนที่บ้านนอก สมัยเล็ก ๆ อายุ 15 ปีก็ตามพ่อแล้ว

ผู้วิจัย : แล้วเรื่องยาบ้าใช้มาก็มีแล้วครับ

นายบุญคง : ร่วมปีแล้ว ตอนแรก ๆ ก็ใช้น้อย แต่ช่วงหลัง ๆ นี่ใช้มาก จนทำงานไม่ไหว

ผู้วิจัย : แล้วเคยถูกจับไหมครับ

นายบุญคง : 3 ครั้ง ครั้งที่ 3 นี้ เขาให้มาบำบัดที่โรงเรียนวิวัฒนพลเมือง ครั้งแรกที่ถูกจับ วันนั้นไปเที่ยว ถูกค้นเลยโดนจับ มีติดตัวไปด้วย โดนปรับ ครั้งที่สอง ก็ที่เดียวกัน ไปเที่ยวอีก แต่ครั้งที่สามนี้ที่ปางช้างเลย มีคนบอกตำรวจให้มาจับ โดนกันหลายคน มาอยู่ที่นี้ 3 คน เข้าพร้อมกัน ออกพร้อมกัน

ผู้วิจัย : เคยมีความรู้เกี่ยวกับยาบ้าอย่างไรบ้างครับ

นายบุญคง : สมัยก่อนเรียกยาบ้า ยาขยัน พวกสืบล้อชอบกิน แต่หลัง ๆ นี้เขาเรียกยาบ้า กินแล้วบ้า

ผู้วิจัย : แล้วไม่กลัวบ้าหรือครับ

นายบุญคง : ตอนแรก ๆ ที่ใช้ ไม่กลัวนะ คิดว่าใช้นิด ๆ หน่อยๆ พอให้มีแรง ไม่น่าติด แต่ยิ่งใช้ยิ่งติด ยิ่งใช้ยิ่งมาก หลัง ๆ นี้ทำงานไม่ไหวเลย เมยาทั้งวัน

เกี่ยวกับสาเหตุการไปสูยาบ้า

ผู้วิจัย : แล้วสาเหตุที่ทำให้คิดยาละครับ

นายบุญคง : เพื่อนที่อยู่ด้วยกันมันชวน มันบอกให้ลองดู จะได้มีแรง สู้งาน ไม่เหนื่อยง่าย เลยลองดู ตอนกินใหม่ ๆ นี่ขยัน ทำงานไม่เหนื่อย ยิ่งกลางคืนพาช้างไปเดินที่พิทยานี่ ไม่เหนื่อยเลย เดินสบาย ๆ ช้างยังเดินสู้เราไม่ได้เลย

ผู้วิจัย : แล้วไปซื้อยาบ้ามาจากไหนครับ

นายบุญคง : จากเพื่อนในปางช้างด้วยกัน

ผู้วิจัย : แล้วรู้แหล่งที่มาของยาไหมครับ ว่ามันมาจากไหน

นายบุญคง : เขาบอกว่าเอามาจากคนขายแถว ๆ นี้แหละ รู้แต่นั้น ตอนนั้นเขายังติดลูกอยู่เลย ข้อหาמיไว้เพื่อจำหน่าย โคนหลายปี แต่ผมมีไว้เพื่อเสพ โชคดี วันนั้นมีติดตัวเม็ดเดียว เลยแค่ไปอยู่โรงเรียนวิวัฒนพลเมือง

ประเด็นเกี่ยวกับการใช้ยาบ้าและผลกระทบจากการติดยาบ้า

ผู้วิจัย : จำได้ไหมว่าเริ่มใช้ยาบ้าเมื่อไหร่

นายบุญคง : ตอนช่วงสงครามปี 46 ช่วงนั้นงานเยอะ เป็นช่วงวันหยุดยาว ต้องเพิ่มรอบการแสดง ตอนกลางคืนก็พาช้างไปเดินอีก คนมันมาก รายได้ดี คืนหนึ่งบางวันได้เป็นพัน พอกลางคืนเดินมาก ตอนเช้าทำงานไม่ไหว เพื่อนที่ไปด้วยกันเลยแบ่งให้ใช้หาหนึ่ง รู้สึกดีมาก ไม่เหนื่อย ไม่ง่วง มีแรงทำงานสบาย เลยติดใจตั้งแต่บัดนั้น

ผู้วิจัย : แล้วรู้ตัวว่าติดยาบ้าตั้งแต่เมื่อไหร่

นายบุญคง : ตอนนั้นแหละ วันไหนไม่ได้กิน มันไม่มีแรง ง่วงเหงาหาวนอน ไม่กระฉับกระเฉง แรก ๆ ก็ใช้หาเดียว สักพัก เป็น สอง ขา สามขา เป็นตัว สูงสุดวันละ สามตัว

ผู้วิจัย : ตอนนั้นพอรู้ว่าติดยาแล้ว รู้สึกอย่างไรบ้างครับ แต่ทำอะไร

นายบุญคง : ตอนนั้นไม่รู้สึกระไร รู้แต่ว่ามันดี มีความสุข แต่ระยะหลังเสพเข้าไปมาก แทนที่มันจะขยัน มันเลยติดเมาไปไหนไม่รอด ต้องนอนอยู่ที่เพิง จากที่เคยกิน เปลี่ยนเป็นนอนไฟแล้วสูด มันเร็วดี เมาว่ากันเยอะ

ผู้วิจัย : แล้วช่วงที่เราใช้ยาบุญคงอยู่กับใครครับ

นายบุญคง : อยู่กับพ่อกับแม่แหละ แรก ๆ เขาก็ไม่รู้หรอก ยังชมเราเลยว่าขยันดี ขยันทำมาหากิน พอตอนหลัง ๆ นี่เรานอนอยู่ที่เพิง เขาก็คิดว่าเราป่วย เพราะตอนเราเสพเราไม่ให้ใครเห็น พ่อแม่ก็ไม่เห็น จนหนัก ๆ เข้า เขาก็จับได้ เพราะเราหยุดงานบ่อย ถูกจับด้วย เขาเลยรู้ เขาก็บอกให้เราเลิก มันไม่ดี ถึงขยัน แต่เงินที่ได้มามันไม่คุ้มถ้าหากเป็นอะไรไป ให้เราเลิกเสีย

ผู้วิจัย : มีใครรู้อะไรบ้างว่าเราดิดยาบ้า

นายบุญคง : ก็มีเพื่อนที่ทำงานด้วยกัน ที่มันให้เราลองใช้ กับอีก สามสี่คนที่ใช้ยาบ้าเหมือนกัน นอกนั้นไม่มีใครรู้ พ่อกับแม่ ผู้จัดการเขารู้ตอนที่เรากลับ

ผู้วิจัย : แล้วพ่อแม่ เพื่อนร่วมงาน ผู้จัดการเขาว่าอย่างไรบ้างครับ

นายบุญคง : พ่อเขารู้ว่าเรากลับยาบ้า พ่อโกรธใหญ่เลย แม่ไม่ค่อยเท่าไร เขาบอกว่าใครส่งใครสอนให้ใช้ยาบ้า มึงไม่เห็นรีเขากินแล้วมันบ้า จับตัวประกัน เอามัดจ่อคอเขา ถูกยิงตายก็มี มึงอยากตายรี ส่วนเพื่อนร่วมงานนี่เขาไม่ว่าอะไรหรอก เขาก็ใช้เหมือนกัน ที่ไม่ใช่เขาก็รู้อยู่ แต่ผู้จัดการนี่ เขาบอกให้เลิกเสีย เสียชื่อเสียง นี่ไม่รู้จะให้ข้างกินหรือเปล่า เคี้ยวมันคลั่งทำร้ายแขกจะไปกันใหญ่ ให้เลิกเสีย ตอนหลัง ๆ ที่เราหยุดบ่อย เขาบอกว่าถ้ายังถูกจับอีกเขาจะเลิกสัญญาจ้าง ให้ออกไปหากินที่อื่น

ผู้วิจัย : พอติดยาบ้าแล้วส่งผลกระทบต่ออะไรบ้าง

นายบุญคง : แรก ๆ มันก็ดีครับ ขยัน ทำงานไม่เห็นเหนื่อย แต่หลัง ๆ ที่ใช้หนัก ๆ จากกิน มาเผาไฟแล้วสูด มันเมาไวดี แรงกว่าด้วย ยิ่งใช้ยิ่งติด ยิ่งใช้ยิ่งเมา ไม่ทำงานไม่ไหวเลย เสียการเสียงาน เงินที่อุตสาหะหามาได้ ก็ไปซื้อยาหมด เม็ดละร้อย ต่อมา ร้อยห้าสิบ สองร้อย วันละสามเม็ด ก็หกร้อย เดือนหนึ่งเป็นหมื่น งานก็ทำไม่ได้ ถูกหักเงินอีก แะ แลเมจะถูกไล่ออกอีก พ่อแม่ก็เป็นทุกข์ กลัวเราเป็นบ้า กลัวเราถูกไล่ออก กลัวเราติดคุก สารพัด

ผู้วิจัย : แล้วการใช้ชีวิตเป็นอย่างไรบ้าง ตั้งแต่ติดยา

นายบุญคง : แรก ๆ ดี มีเงินเก็บเยอะ ขยันทำกินทั้งกลางวันกลางคืน กลางวันแสดง กลางคืนพาช้างไปเดิน แต่หลัง ๆ นี่แย่กว่าเดิมอีก เสียทั้งเงิน เสียทั้งงาน

ผู้วิจัย : แล้วคุณดูแลตัวเองอย่างไรบ้างครับ

นายบุญคง : ก็ปกติ ครับ ไม่ได้ดูแลอะไร ยังทำแบบเดิม ๆ ทำงานเช้ายันเย็น กลับมาก็กินเหล้าอีก

ผู้วิจัย : แล้วความสัมพันธ์กับครอบครัวหลังติดยาเป็นไปอย่างไรบ้างครับ

นายบุญคง : ก็เหมือนเดิม แต่พ่อกับแม่แก่บ่นมากขึ้น อยากให้เราเลิกยาบ้า กินเหล้ายังพอไหว พ่อแก่ก็กินด้วย แต่ยาบ้านี้เลิกเถอะ มันทำลายอนาคต ทำงานชีวิต

ผู้วิจัย : แล้วกับเพื่อนร่วมงาน ผู้จัดการละครับ

นายบุญคง : กับเพื่อนร่วมงานก็ปกติครับ แต่กับผู้จัดการนี่เขาอยากให้เราเลิก ขู่ทุกวันว่าจะเลิกสัญญา แต่ถ้ายังทำงานไหวแก่ก็ยังไม่เลิกหรอกครับ เพราะข้างโจ้วหายาก และต้องมาฝึกอีก เสียเวลา

ผู้วิจัย : แล้วเงินทองพอใช้ไหม

นายบุญคง : ยังพอใช้อยู่ครับ พอมือเก็บไว้บ้าง แต่ก็ใช้เงินเยอะครับ ยาบ้ามันแพงกว่าเหล้า ตอนแรก ๆ ดิดเหล้า แต่กินไม่มากนักครับ พอให้หลับสบาย แบบหนึ่งไม่ถึงร้อย กินกันสองคนกับพ่อ แต่ยาบ้านี้เม็ดละสองร้อย วันละสามเม็ด หกร้อย เดือนละเป็นหมื่น มากกว่าเงินเดือนผมอีก

ผู้วิจัย : แล้วปกติมีงานอดิเรก หรือชอบทำอะไรเวลาว่าง

นายบุญคง : ไม่มีหรอกครับ ทำงานแต่เช้าถึงเย็นทุกวัน บางวันก็พาข้างไปเดินถึงเที่ยงคืน ดิดหนึ่ง ไม่มีเวลา

ประเด็นเกี่ยวกับประสบการณ์ชีวิตก่อนเข้าสู่การบำบัด

ผู้วิจัย : โดยปกติก่อนใช้ยาเสพติด ความสัมพันธ์กับครอบครัวเป็นอย่างไรบ้าง

นายบุญคง : ก็ดี ครับ อยู่กันสามพ่อแม่ลูก ดูแลซึ่งกันและกัน แม่ดูแลเรื่องอาหารการกิน พ่อดูแลข้างให้ พ่อเขาประสบการณ์เยอะ ซ้ำเป็นอะไรนี่เขามองที่เดียวก็รู้แล้ว ส่วนผมก็ดูแลท่านบ้าง ไปซื้อของให้บ้าง ซื้อเหล้า ซื้อยา ดูแลบ้าน ซ่อมแซม เพราะแก่ไปลำบาก แก่แล้ว หูตาก็ไม่ดี กลางค้ำกลางคื่นด้วย

ผู้วิจัย : พอพวกเขารู้ว่าบุญคง ดิดยาบ้า ถูกจับคดีเสพยาบ้า พวกเขาเป็นอย่างไรบ้าง

นายบุญคง : ก็อย่างที่ท่านบอก พี่โกรธมาก ดำบ้านแตก แม่ก็ด่า แต่น้อยหน่อย คอยปรามพ่อว่าใจเย็นๆ ให้ผมเลิกเสีย

ผู้วิจัย : พอเขารู้แล้วเขาแนะนำอะไรบ้างไหม

นายสาธิต : เขาก็บอกให้เลิกซะก่อนที่จะสาย

ผู้วิจัย : แล้วบริเวณเพิงพักที่ทางปงข้างจัดให้เป็นอย่างไรบ้าง

นายบุญคง : ก็เป็นที่โล่ง ๆ มีดินไม้บ้างพอให้ร่มเงา เขาให้ของมาปลูกเพิงกันเอง บางอย่างเราก็ซื้อเอง อยู่ดิด ๆ กันอย่างที่เห็น เป็นเพิงพักชั่วคราว ซ้ำก็ล้ามไว้ใกล้ ๆ เราจะได้เห็นเรา ไม่ได้เป็นบ้านพักอย่างคนงาน เพราะคนเลี้ยงข้างไม่ชอบอยู่เป็นที่ เปลี่ยนที่บ่อย ที่ไหนให้ค่าจ้างดิดกว่าก็ไป เพื่อนผมไปอยู่ภูเก็ถ์ดิดหลายคน เขาให้ค่าจ้างดิดกว่า แต่ผมไม่ไปหรอกอยู่ที่นี่ก็สบายดีแล้ว พ่อกับแม่ก็แก่ด้วย ย้ายที่ก็ลำบาก แต่ก็มีเครื่องอำนวยความสะดวก พวกเครื่องใช้ไฟฟ้ากันทุกบ้าน ก็อย่างที

เห็น เพราะส่วนใหญ่พวกผู้ชายไปทำงาน พวกผู้หญิงอยู่บ้านคอยหุงหาอาหาร ค่าจ้าง ค่าแรงพออยู่ได้สบาย ๆ ส่งกลับบ้านด้วย

ผู้วิจัย : ลักษณะนิสัยของเพื่อนร่วมงานเป็นอย่างไรบ้างครับ

นายบุญคง : ก็ดีกันทุกคน เพราะการแข่งขังต้องแสดงด้วยกัน ต้องร่วมมือกัน ต้องร่วมกันฝึกนิสัยจิตใจกว้าง ไม่เบียดเบียนกัน เข็นก็กินเหล้าด้วยกันเกือบทุกเย็น

ผู้วิจัย : แล้วใครเป็นคนชวนให้ใช้ยาบ้าครับ

นายบุญคง : ทิดแดง แก่กว่าผม 2 ปี มาจากหมู่บ้านเดียวกัน แกชวนให้ใช้ เพราะผมกับแกเอาช้างไปเดินด้วยกันบ่อย แกต้องใช้เงินเยอะ มีหนี้สิน ทั้งทางบ้าน ทั้งช้างที่แกไปซื้อมา ต้องผ่อนส่งเขา แต่แกก็ใช้เป็น ไม่ใช่เหมือนผม แกใช้อย่างมากก็วันละเม็ด แต่ผมวันละสามเม็ด ยังใช้อย่างนี้ แต่แกไม่ได้ขายนะ คนขายอีกคนหนึ่ง

ผู้วิจัย : แล้วก่อนหน้านี้จะมาทำงานในปางช้าง บุญคงเคยทำงานที่ไหนมาบ้าง

นายบุญคง : ก่อนหน้าที่อยู่ที่หมู่บ้านช้างทางเหนือ ก่อนนั้นก็ภาคกลาง ฟาร์มจระเข้ หลายที่ครับ ที่ไหนให้ค่าจ้างดีก็ไป

ผู้วิจัย : งานปัจจุบันรายได้เป็นอย่างไรบ้าง

นายบุญคง : ดีครับ ผมได้ค่าจ้างเดือนละ 8,000 บาท ค่าจ้างช้างเดือนละ 20,000 บาท บางคืนพาช้างไปเดินก็ได้อีก รวม ๆ แล้ว ประมาณเดือนละ 30,000 บาท ครับ แต่ก็มีรายจ่ายเยอะ เรื่องอาหารช้าง บางทีเราก็ต้องซื้อเอง ทางปางช้างเขาให้มาบ้างแต่ก็ไม่พอ ช้างไม่ได้กินหญ้าอย่างเดียว มันไม่อึด เพราะต้องแสดงด้วย ไม่มีเวลาเดินกินหญ้า ต้องหากล้วย หาอ้อย คั่นกล้วย ผลไม้บ้างมาให้กิน แต่ก็ต้องดูด้วย ต้องสะอาด ไม่มียาฆ่าแมลง เพราะช้างนี้ไวมาก แก่กินแดงโมไม่ได้ล้างไม่ก็ถูกก็ตายแล้ว เหลือกก็สองหมื่นกว่า ส่งไปทางบ้านบ้าง ให้พี่น้อง ให้หลาน ๆ ลอนนี่กำลังเรียนอยู่ด้วย

ผู้วิจัย : เคยไปเที่ยวสถานเริงรมย์บ้างไหม

นายบุญคง : ไปบ้าง แต่ไม่บ่อย เดือนละครั้ง สองครั้ง ไปกับเพื่อน ๆ ในปางนี้แหละ สนุกดี ไปดีหมดเป็นพัน ไม่อยากไป เป่ลือ

ผู้วิจัย : แล้วเคยไปเข้าวัดเข้าวาทำบุญบ้างหรือเปล่า

นายบุญคง : ไม่มีเวลารับ เพราะไม่มีวันหยุด เลยไม่ได้ไป นอกจากแม่ไปบ่อย เขาอยู่บ้าน บางทีก็ฝากทำบุญบ้าง ใส่ซองผ้าป่าบ้าง ถูบบ้าง แล้วแต่โอกาส แต่ไม่ได้ไปที่วัดครับ

ผู้วิจัย : เคยทำกิจกรรมเพื่อชุมชนไหม

นายบุญคง : ก็ช่วยกันเก็บกวาดบริเวณปางช้างกันทุกวัน ต้องช่วยกันเก็บขี้ช้าง เศษผักผลไม้ ปล่อยให้เน่าเหม็นไม่ได้ มีแมลงวัน มีกลิ่นเหม็น เป็นตัวนำเชื้อโรค เดียวทั้งคนทั้งช้างป่วย ช้างป่วยทีนี้แย่มาก ท้องเสียนี้ก็แย่มากแล้ว

จุดหักเหที่เข้ามาสู่การบำบัด

ผู้วิจัย : แล้วอะไรที่ทำให้บุญคงมาบำบัดที่โรงเรียนวิวัฒน์พลเมือง

นายบุญคง : หนึ่ง ถูกจับครับ ถูกบังคับให้มาบำบัด สอง สงสารพ่อกับแม่ครับ สาม ผู้จัดการขู่ไว้ครับ งานที่นี่ดี ผมไม่อยากเสียงานที่นี่ และผมเองก็อยากเลิก เปลืองทั้งเงิน เปลืองทั้งร่างกาย นี่ผมไม่ได้โช้ยมาแล้วครับ และก็เลิกพาช้างไปเดินกลางคืนแล้วด้วย ได้ไม่คุ้มเสีย

การวางแผนการณ์ในอนาคต ทั้งระยะสั้นและระยะยาว

ผู้วิจัย : บุญคงวางแผนการณ์ในอนาคต ทั้งระยะสั้นและระยะยาวอย่างไรบ้าง

บุญคง : ตอนนี้ทำงานเก็บเงินไปก่อนครับ ต่อไปคงต้องพึ่งตนเอง ไม่มีลูกมีหลานให้พึ่ง ทำงานตรงนี้ให้ดีที่สุดก่อน เพราะถ้าผมไม่แสดงช้าง ก็ไม่รู้จะไปทำมาหากินอะไรให้ได้เงินเดือนขนาดนี้ ส่วนระยะยาว อยากเก็บเงินซื้อที่ดินสักผืน ปลูกบ้าน ทำไร่ทำสวนให้พออยู่ได้ เอาไว้ให้พ่อแม่อยู่ เพราะที่หมู่บ้านที่สุรินทร์ หน้าแล้งก็แล้งปลูกอะไรไม่ขึ้น ช้างยังมีหญ้าไม่พอกินเลย หน้าแล้งก็ต้องพ้อออกมาหากินที่อื่น

ผู้วิจัย : ความไม่ฝัน หรือเป้าหมายที่วางไว้ คืออะไรครับ

นายบุญคง : อยากมีเงินสักก้อนพอให้อยู่ตอนแก่สบาย ไม่ต้องพึ่งใคร มีที่ดิน ปลูกบ้านให้พ่อแม่อยู่ ทำสวนทำไร่ แบบพออยู่พอกิน ก็พอแล้ว พอให้ช้างที่เราเลี้ยงมีที่เดินกินหญ้า ไม่ให้อุด ไม่ต้องลำบาก ให้เขาเข้าไปเดินกลางค้ำกลางคืน สงสารเขา เขามีบุญคุณกับเรา อยากให้เขาอยู่สบาย ๆ เหมือนเรา

ผู้วิจัย : ขอบคุณมากครับ สิ่งที่ได้จากคุณมีประโยชน์มากและข้อมูลเหล่านี้จะเป็นประโยชน์ต่อไปกับคนอื่น ที่คิดอยากไปต่อไปในอนาคต

นายบุญคง : ครับ วันหลังมาเที่ยวปางช้างก็แวะมาคุยกันบ้างนะครับ

การสัมภาษณ์และสังเกตจากบุคคลอื่นที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัย ได้ดำเนินการสัมภาษณ์ผู้จัดการฝ่ายของปางช้าง ซึ่งเป็นหัวหน้างานของนายบุญคง

ผู้วิจัย : สวัสดีครับ ผมขอรบกวนสัมภาษณ์เกี่ยวกับบุญคงหน่อยครับ เพื่อใช้เป็นข้อมูลในการวิจัย โดยการสัมภาษณ์นี้จะไม่ส่งผลกระทบต่อคุณ และปางช้าง และบุญคงทั้งในด้านกฎหมายและการดำเนินชีวิตไม่ว่ากรณีใด ๆ ทั้งสิ้น โดยไม่มีการเปิดเผยชื่อจริง และสิ่งที่ได้จากการสัมภาษณ์จะเก็บเป็นความลับ ผู้จัดการรู้จักบุญคงมานานหรือยังครับ

ผู้จัดการ : ก็สองปีกว่าแล้วครับ ตั้งแต่เขามาทำงานครั้งแรกพร้อมกับพ่อแม่ และเพื่อน ๆ เขา

ผู้วิจัย : ตอนนั้นบุญคงเป็นอย่างไรบ้างครับ

ผู้จัดการ : เขาก็ขยันดีครับ รับผิดชอบดี ดูแลช้างของเขาดีมาก ไม่เคยขาดงาน ไม่เคยขี้เกียจ เพราะงานที่ปางช้างหนักมาก ตั้งแต่เช้ายันเย็น แสดงวันละหลายรอบ แสดงทุกวัน ไม่มีวันหยุด แต่เราก็

จะผลักดันให้ช้างมีโอกาสได้พักบ้าง สลับกัน ช้างและคนจะได้ไม่เครียด เพราะช้างนี้เป็นสัตว์
ฉลาด ต้องเอาอกเอาใจเป็นพิเศษ โดยทางปางช้างจะจัดที่พักให้ควาญช้างพักอาศัย จะได้ดูแลช้างเขา
อย่างเต็มที่ มีอาหารช้างให้ด้วย แต่บางทีเขาก็ก็นอนให้ช้างกินเองก็มี

ผู้วิจัย : แล้วกับเพื่อนร่วมงานเขาเป็นอย่างไรบ้างครับ

ผู้จัดการ : ก็ดีครับ เพราะเราต้องทำงานเป็นทีม ทั้งควาญช้าง และช้าง แต่ละชุดต้องใช้แสดงพร้อม
กันหลายเชือก ดังนั้นควาญช้างต้องสามัคคีกัน ช่วยกันแสดง แต่ส่วนใหญ่เขาก็จะมาจากหมู่บ้าน
เดียวกัน รู้จักกันมาก่อน หรือเคยแสดงร่วมกันมาก่อนจากที่อื่น ๆ ก่อนที่จะมาอยู่ที่ปางช้างนี้ ตั้งแต่
เขาอยู่มาสองปี ยังไม่เคยได้ยินว่ามีเรื่องอะไรกับใคร

ผู้วิจัย : แล้วตอนที่รู้ว่าเขาใช้ยาบ้าผู้จัดการทำอะไรบ้างครับ

ผู้จัดการ : เราก็ก่อนเขาให้เลิกเสีย เพราะมันทำลายสุขภาพ แล้วก็เขาดูด้วยว่าถ้ายังไม่เลิก เราก็จะ
ยกเลิกสัญญาจ้าง ไม่ให้เขาแสดงอีก ให้เขาออกไปทำที่อื่น แต่เราก็ก็นึกใจเขาเหมือนกัน เพราะงาน
มันหนัก และเราก็จะมีปัญหาถ้าเขาออกไป เพราะต้องไปหาช้างมาแสดงแทน ต้องมาฝึกกันใหม่ ก็
พยายามใช้ไม้นวมกับเขา คุยกับเขาดี ๆ ขอร้องให้เขาไปบำบัด

ผู้วิจัย : แล้วเขาเชื่อไหมครับ

ผู้จัดการ : เขาก็ไม่เชื่อ หยุดงานบ่อย เพราะเมายามาทำงานไม่ไหว นี่ผมก็กะเขาจริง เพราะมันเสีย
งาน กะให้เขาออก แต่พอดีเขาถูกจับก่อน และถูกส่งไปโรงเรียนวิวัฒน์พลเมือง ก็ดีเหมือนกัน ส่วน
ช้างก็ให้เพื่อนเขาดูแลแทน ให้พ่อเขาช่วย ก็พอไปได้

ผู้วิจัย : แล้วหลังจากที่เขากลับมาจากโรงเรียนวิวัฒน์พลเมือง แล้วเป็นอย่างไรบ้างครับ

ผู้จัดการ : ก็ดีเหมือนเดิมครับ มาทำงานทุกวันตามปกติ และก็เลิกยาบ้า ได้ก็ยินดีกับเขาด้วย จะได้
ทำงานด้วยกันนาน ๆ พ่อแม่ เพื่อน ๆ เขาก็ดีใจเหมือนกัน

ผู้วิจัย : ขอบคุณมากครับ ข้อมูลที่ได้เป็นประโยชน์มากครับ

ผู้จัดการ : ไม่เป็นไรครับ วันหลังมาเที่ยวที่ปางช้างก็ได้ครับ ผมยินดีต้อนรับ